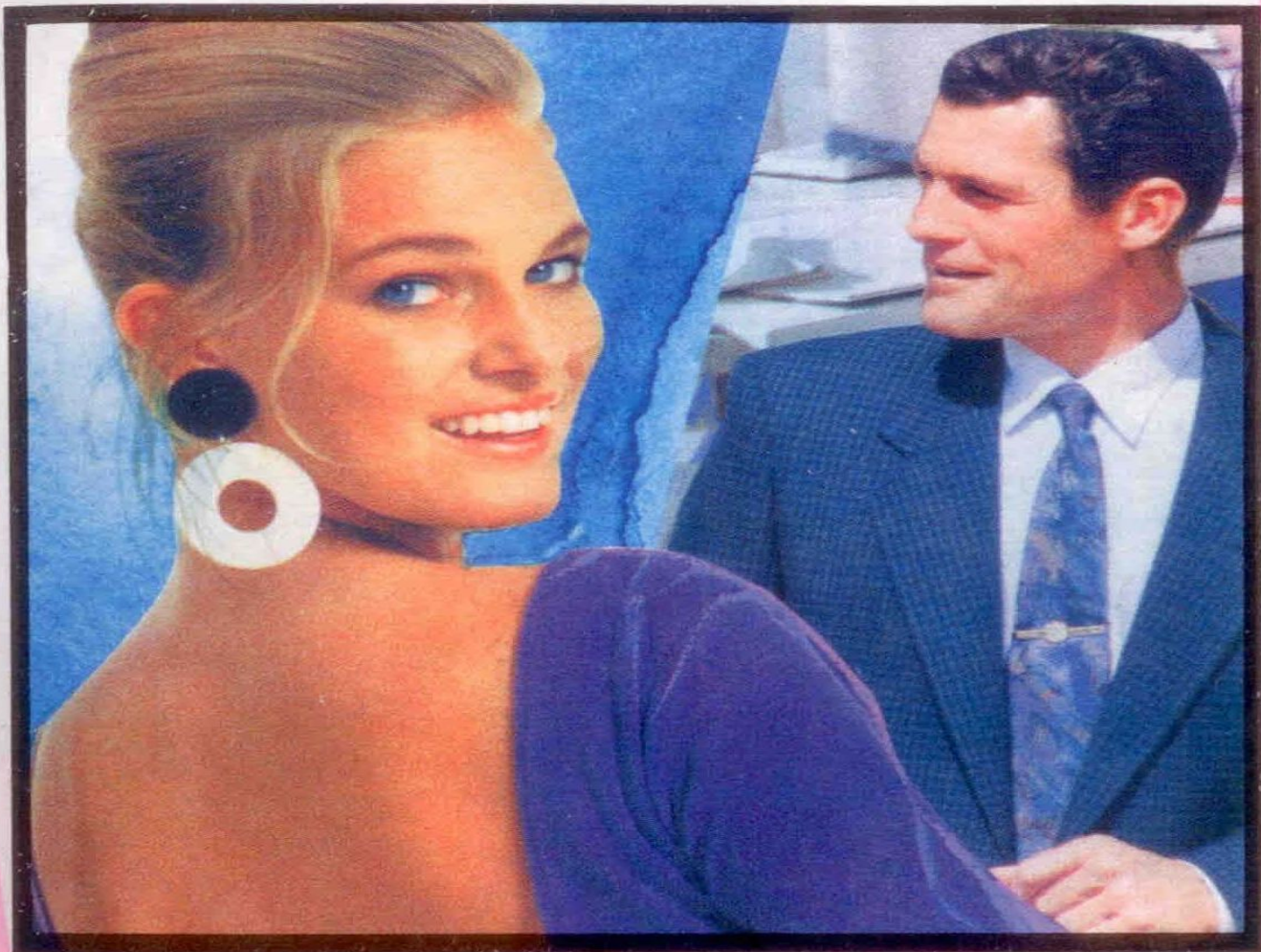

MADE IN USA

35

ЛАЙЗА ХЕЛ

ДЖЕС
НЕ МН Е
ДО ЛЮБОВ

ЛАЙЗА ХЕЛ

ДНЕС НЕ МИ Е ДО ЛЮБОВ

Превод: Анелия Нанова

chitanka.info

Темпераментната зеленоока красавица Бланш е на път да постигне своята заветна мечта — да стане най-младата сенаторка в САЩ. В името на тази кауза тя се обрича на аскетизъм и е готова да пожертва всичко лично. Но в нея заедно с талантливия политик съжителства чувствената и страстна жена.

А за любовта една предизборна кампания не представлява особено препятствие.

I

— Този път е решаващ, татко — победа или поражение! Надявам се, че двамата с Ван ще ми помагате с всички сили!

— Можеш да бъдеш сигурна в това. Мисля, че и брат ти ще се заинтересува поне веднъж от политика.

Сенатор Дароуд помилва нежно дъщеря си по ръката и хвърли укорителен поглед към сина си. В отговор Ван се изтегна удобно в креслото и се усмихна снисходително. Вече четиридесет години търпеше това. Беше свикнал с дребните забележки на баща си, който, впрочем донякъде имаше право.

Доктор Ван Дароуд беше много доволен от професията и живота си и никога не бе хранил амбицията, за разлика от сестра си Бланш, да стане сенатор или президент на САЩ. И като добър специалист по пластична хирургия — така го бяха оценили в пресата — мислеше, че е много по-ценен за човечеството, отколкото политиците, които освен всичко останало разполагат с доста по-малко време от лекарите. Нагледен пример бяха баща му и сестра му. А Ван боготвореше жена си и едногодишните си близнаци и беше щастлив, че не върви по стъпките на баща си, който имаше истински последовател в лицето на своята дъщеря.

— Е, скъпа? — усмихна се сенатор Дароуд и ѝ кимна окуражително. — Какво пак си намислила, за да попречиш на политическия си съперник?

Бланш отметна назад сламенорусите си къдрици и го погледна унило — нещо, което съвсем не ѝ беше присъщо.

— Улучи болното ми място. За съжаление, не мога да измисля нищо, с което да спечеля повече избиратели от Боб Лоуел.

Русата, зеленоока, темпераментна и преди всичко амбициозна Бланш и консервативният петдесетгодишен адвокат Робърт Лоуел бяха главните конкуренти за сенаторския пост в Ню Джърси. Бланш се бе амбицирала да стане най-младата сенаторка в Америка — намерение,

което баща ѝ — Глен Дароуд, — безусловно подкрепяше. Бяха се събрали, за да измислят план как да постигнат целта си.

Преди половин час, точно за следобедния чай, Бланш бе пристигнала в Хемънтън. От Вашингтон до родния си град стигаше с поршето си само за три часа. Сега седеше с баща си и брат си в уютно подредена стая на старата им къща и се опитваше да намери решение на въпроса.

Вече няколко поколения от рода Дароуд обитаваха тази къща в Хемънтън, спокойно място в Ню Джърси, между Атлантик Сити и Филаделфия. Сенатор Дароуд и дъщеря му, предвид политическата им дейност, имаха жилища и във Вашингтон, но с удоволствие се връщаха тук, особено, когато им дойдеше до гуша от работа.

Ван, братът на Бланш, живееше със семейството си в съседната къща, която беше толкова стара, колкото и рода Дароуд. Той изобщо не възнамеряваше да напуска Хемънтън. Беше известен специалист и при него идваха пациенти от цялата страна. Често работеше повече отколкото трябва. Днес също едва се откъсна от работата си, за да се срещне с Бланш.

— Значи искаш да привлечеш повече избиратели. Добре казано — обобщил той замислено и погледна през отворената врата на терасата вековните дървета в градината.

— Нямам друг избор — отвърна тя предизвикателно. — Трябва да съм по-добра от стария Лоуел, дори и само заради възрастта си. Част от избирателите обаче смятат, че съм твърде млада за поста сенатор.

— Тук в Америка? — попита Ван скептично. — Където младежта официално се боготвори? Не мога да си представя, че точно младостта е пречка за кариерата ти.

— Пречка е, ако става въпрос за политическа кариера — намеси се Глен Дароуд. — Въпреки, че в историята на щатите са познати и помлади сенатори. През деветнадесети век и преди войната поне четириима бяха под тридесет години.

— Но няма сенаторка! — триумфираше Бланш.

— Да, няма.

— И така, проблемът е в това, че Робърт Лоуел е по-известен от теб заради дългогодишната си политическа дейност. Нали така, сестричке? Трябва да се справиш с него.

— Но как? — Бланш стана от креслото и започна да се разхожда нервно напред-назад.

Замислен и горд, Ван я изучаваше с поглед. Имаше дълги, добре оформени крака, безупречна фигура и красиво, изразително лице. Би могла да стане актриса или добра манекенка. Изобщо притежаваше всестранны способности, беше талантива и...

— Всестранни! Това е! — каза гласно и се удари по челото. — Мисля, че вече знам как.

Бланш седна до него върху страничната облегалка на креслото.

— Измисли ли нещо? — попита нетърпеливо. — Хайде, не ме измъчвай, кажи!

— Имам една идея — отвърна той спокойно, — но не знам дали е добра.

— Ние ще преценим, нали, татко?

Сенаторът кимна.

— Казвай, Ван! Ще решим дали идеята ти е добра или не.

— Слушайте... — започна колебливо, — ти си талантива, способна млада жена й всичко това е в твой плюс. Само трябва целенасочено да използваш качествата си в изборната борба, а това ще стане като...

— Как? — прекъсна го Бланш нервно. — Изплюй най-сетне камъчето!

— ... като... — нареждаше Ван невъзмутимо, без да обръща внимание на темпераментната си сестра. — Мисля, че ще стане по следния начин... — замълча и започна да пълни лулата си, която от половин час държеше в уста.

— Ван, ако продължаваш да ме измъчваш така, ще се побъркам — тя прокара ръце през косата си. — Господи, толкова си скучен! Горката ти жена! Как ли те понася такъв...

— Горката ми жена — усмихна се той и най-сетне запали лулата си, — е много доволна от мен, децата също. Да ви разкажа ли как сутринта...

— О, Господи, не! — зелените й очи искряха като на раздразнена котка. — Само не започвай с близнаците и с прекрасния си семеен живот. Концентрирай се върху моя проблем.

— Ти наистина си незаинтересована и безсърдечна леля — упрекна я Ван. — А Бени се е побъркал по теб. Джени малко...

— Не може да ме понася и като ме види реве така, че разбира цял Хемънтън. Това го знам — нетърпеливо довърши мисълта му.

— И докъде бях стигнал? — Ван поклати смутено глава.

— Каза: „мисля, че ще стане по следния начин“ — отвърна му Бланш остро.

Знаеше, че няма смисъл да го кара да бърза. Беше най-милият брат на света, но неговата обстоятелственост и спокойствието му често я докарваха до отчаяние.

— Дойде ми на ум, че следващите няколко седмици можеш да общуваш инкогнито с гражданите и по този начин да вникнеш в проблемите им. Мисля, че всестранните ти способности ще ти бъдат от полза.

— В какъв смисъл? — попита тя напрегнато.

— В смисъл, че ще трябва да се справиш с ролята на обикновена американка, ще живееш и ще работиш като такава. Разбираш ли какво имам предвид? Ще работиш като келнерка, чистачка, продавачка, като по този начин ще опознаеш ежедневието на тези хора и ще разбереш по-добре нуждите им. Ще се представяш като самотна майка, търсеца работа. Жените ще те оценят и по-късно, на изборите, ще гласуват за теб.

— Така ще мога да докажа, че се интересувам от проблемите им — обобщи Бланш триумфираща. Наведе се към брат си и го целуна сърдечно по бузата. — Ти си гениален! Нали, татко, идеята му е фантастична?

Сенатор Дароуд кимна:

— Наистина е отлична... — потвърди колебливо. — Но Бланш, мислиш ли, че ще се справиш с всичко това? Да работиш във фабрика, вечер в някой ресторант като келнерка или чистачка... не знам, скъпа, дали да ти разреши такова нещо.

— Татко, догодина навършвам трийсет! Никой няма право да ми разрешава или забранява нещо.

— Ще попаднеш в среда, която ти е съвсем чужда — Глен Дароуд погледна загрижен красивата си дъщеря.

— Точно такава е целта, татко. Ван е абсолютно прав. Само в случай, че познавам проблемите на избирателите си, по-късно ще мога да се заема с разрешаването им. От друга страна, те ще гласуват за мен, защото знаят, че биха могли да ми се доверят.

Глен изведнъж трепна:

— Все пак мисля, че сме допуснали грешка.

— Каква, татко?

— Доста съществена. Ако си останеш анонимна сред народа никой няма да узнае, че ти си занимаващата се с политика Бланш Дароуд и, че се интересуваш от проблемите им, т.е. всичко губи смисъла си. Ще те изберат само хора, които така или иначе ще гласуват за теб.

— Ако ме бяхте оставили да се изкажа — продължи Ван укорително, — щях да ви разясня докрай плана си. Очаквах възражението от страна на татко, но имам готов отговор.

— Е, казвай! — подкани го Бланш доволна.

— През цялото време — предполагам, че няма да издържиш повече от четири седмици, — ще се снимаш и просто ще направим фоторепортаж. Когато отново станеш Бланш Дароуд, ще публикуваме в някой вестник снимките със съответната статия, например в „Ню Джърси Дейли Нюз“. Така всичко ще се изясни.

— Невероятно! — тя скочи да го прегърне и се спусна така стремглаво към креслото, че клошираната ѝ рокля се вдигна доста над коленете и се оголиха загорелите ѝ бедра.

Брат ѝ и баща ѝ се извърнаха тактично настрани, докато я оправи.

— Кога ще започнем? Вдъхновена съм от идеята ти, Ван и съм готова да се захвана веднага, но... — замисли се и една малка бръчица се появи между тъмните ѝ вежди. — Кой ще ме снима? Освен това сигурен ли си, че никой няма, да ме познае като Бланш Дароуд?

— Ако не се показваш в луксозния квартал, в който живеем — Ван се засмя. — Знам, че ще ти е много трудно, сестричке, но мисля, че именно сега ще се сблъскаш с действителния живот и ще трябва да работиш като милиони други американки.

— А какво мислиш, че правя във Вашингтон? Да не си представяш, че по цял ден седя в басейна на Белия дом и се излеждам на слънце? Не ми се подигравай, Ван — заплашително размаха пръст. — Сега ти прощавам заради великолепната ти идея. Е, кой ще ме снима?

— Дейвид, разбира се. Веднага ще му се обадя.

— Той си е купил къща на „Стентън авеню“ — намеси се сенатор Дароуд. — Срегнах го тази сутрин. Разказа ми въодушевено, че искал да надстрои тавана и да си преправи стария гараж на басейн. Мисля, че не разполага със свободно време.

Дейвид Бауман беше дългогодишен приятел на семейството. Заедно с Ван бяха учили няколко семестъра медицина, после Дейвид прекъсна следването си и започна да работи към някакъв вестник. По-късно във Филадельфия се утвърди като способен журналист. Понастоящем статиите и снимките му бяха доста търсени от вестниците.

— Все ще намери време — каза Бланш уверено. — Дейвид винаги е проявявал слабост към мен, и този път ще ми помогне. Обади му се още сега, Ван и му обясни всичко. Аз ще се поразходя с татко в градината. След вашингтонския смог имам нужда от глътка чист въздух. Идваш ли, татко?

Стана и хвана баща си под ръка.

— Не се притеснявай за мен — поде тя. — Какво би могло да ми се случи? По цял ден ще играя ролята на обикновена млада жена, ще работя упорито и ще си държа очите и ушите отворени. Всяка вечер ще се връщам с нови впечатления. Не се тревожи за мен.

Глен Дароуд се усмихна:

— Ще се опитам, скъпа.

По-късно, обаче, му създаде грижи, тъй като Ван и Дейвид измислиха нов план, който изглеждаше дори малко приключенски.

— Дейвид е въодушевен от идеята ни — започна Ван, който след телефонния разговор се присъедини към тях в градината. — Обеща да направи снимките, но репортажите ще трябва да напишеш сама Бланш. За тях не може да ти помогне, тъй като е прекалено зает с обзавеждането на новата си къща. Каза да не се притесняваш за публикуването им. Ще се погрижел да бъдат отпечатани в „Ню Джърси Дейли Нюз“.

Бланш беше видимо доволна:

— Дейвид е прекрасен човек. Знаех си, че ще ми помогне. В новата си къща ли живее вече?

— Да, но все още държи стария си апартамент. И му хрумна още нещо, което окончателно ще оформи плана ни.

— Казвай!

— Дойде му на ум, че щом искаш да се правиш на обикновена американка трябва да бъде с всички подробности.

— Какво разбира под „всички подробности“?

— Има предвид стария си апартамент на юг от Хемънтън, в който ще можеш да се нанесеш. Там никой няма да те познае и ще можеш да живееш необезпокоявана като нормална млада жена, която се издържа с работа, каквато намери.

— Дума да не става! — остро се противопостави сенатор Дароуд.

— Но, татко! — умоляваше го Бланш. — Идеята на Дейвид е чудесна. Не проваляй плана! Ако трябва, ще ти се обаждам сутрин и вечер, за да знаеш, че съм жива и здрава, а и... — тя отметна назад косата си.

— А и ще има възможност да прави каквото си иска — засмя се Ван. — Познавам много добре този нападателен дух. Проявява го още от тригодишна. Изобщо нямаш шанс, татко. Знам, че ако си науми нещо, то непременно трябва да стане. Дай й съгласието си.

— Щом се налага — измърмори Глен Дароуд и погледна дъщеря си строго. — Но ще ми се обаждаш редовно по телефона. Обещай ми!

— Обещавам, татко. Въпреки, че притеснението ти е неоснователно. От петнайсетгодишна пътувам сама по света. Следвах три години в Париж, сега във Вашингтон живея сама... Разбираш ли какво имам предвид?

— Разбирам, но досега си се движила в своя среда и не съм се страхувал. А сега няма да е така...

Бланш не остави баща си да се доизкаже, прегърна го нежно и продължи:

— Все пак не отивам на война, а в южната част на Хемънтън, която е само на десет мили оттук — тя заби токовете на обувките си в белия чакъл, хвана под ръка баща си и брат си. — Сега вече мога да изпия чая си и да хапна нещо, иначе ще умра от глад. Хайде, да влизаме вътре да си починем.

II

— Ето ти ключовете за апартамента, Бланш. Малко е поразхвърляно, но се надявам това да не ти пречи. Пералнята е в мазата и се използва от всички живеещи в блока. Да не забравя, съседката ми се казва Мария Ламонца — мексиканка — малко пълничка, но много услужлива. Готви така фантастично, че ти се прияжда само от уханието на гозбите ѝ. Това е засега. Обади ми се за снимките. Тръгвам, нямам никакво време.

Хвърли ѝ връзката през прага. Дори не влезе за малко. Бланш я хвана и се засмя.

— А какъв е наемът? — извика му, но Дейвид бе вече в колата си.

— Моля? — подаде глава през сваления прозорец.

— Наемът — Бланш направи с пръсти жест, означаващ пари.

— Друг път — извика ѝ в отговор, запали и тръгна. Тя се прибра и започна да стяга багажа си. В малък кожен куфар нареди два чифта джинси, няколко тениски, чорапогаци, бельо и спортни обувки. Случайно погледна красивата копринена нощничка, която си бе донесла от последното пътуване до Париж. Усмивната сложи прелъстителната дреха отгоре и затвори куфара. „Нощем отново мога да съм си Бланш Дароуд — тази, която носи скъпо копринено бельо.“ Погледна се изпитателно в огледалото и излезе от луксозната спалня. Буйните ѝ къдрици падаха свободно върху раменете, а зелените ѝ очи искряха доволно. Не се гримира, само си сложи малко червило. Тесните, избелели джинси ѝ стояха отлично и подчертаваха дългите крака и нежната ѝ талия. Беше напъхала бялата си тениска в панталона.

Реши, че вече изглежда като всяка обикновена млада жена, тръгнала да си търси работа. Политичката Бланш Дароуд, която във Вашингтон правеше впечатление както с умните предложения, така и с модерното си облекло, успешно се бе преобразила в... „Да, как всъщност ще се казвам през следващите няколко седмици? — тя се

замисли: — Защо да не си остана Бланш? Фамилията си бих могла да премълча и да я кажа само на евентуалния си бъдещ работодател, тъй като и без това е написана в трудовата ми книжка.“

В добро настроение, с куфар в ръка слезе по стълбите и влезе в гаража. Едва когато запали червеното си порше, се сети, че никой в Хемънтън със средно висока заплата не би могъл да си купи порше. Загаси колата, после пак включи двигателя. Реши да тръгне с нея и да я остави на няколко пресечки по-нататък.

— Хей, къде така?

Бланш тъкмо отключи входната врата на къщата, когато видя насреща си чернокоса дебела жена, която се взираше в нея любопитно. Беше подпряла ръце на хълбоците си и стоеше в очакване. Сигурна бе, че това е Мария Ламонца — съседката на Дейвид.

— При господин Бауман — в отговор извади ключовете. — Предостави ми апартамента си за няколко седмици.

Щом чу името му Мария веднага промени тона си:

— Така ли? Ще живеете у Дейвид? Значи ще бъдем съседи. Аз съм точно срещу неговия апартамент, на същия етаж.

— Приятно ми е. Предполагам, че вие сте Мария Ламонца. Дейвид ми е разказвал за вас. Страшно е впечатлен от кулинарното ви изкуство.

Жената сияеше:

— Милият Дейвид! Жалко, че ни напусна. Сама ли си?

— Да, всъщност, не — побърза да се поправи Бланш. — Имам дете — по пътя ѝ беше хрумнала една идея. Мария я потупа енергично по рамото.

— Дете? — провлече с плътния си глас — със или без?

Бланш я гледаше недоумяващо:

— Със или без? — повтори объркана.

— Със или без баща, миличко.

— Без... — тя поруменя.

— Защо се изчервяваш? В днешно време не бива да се срамуваш от това. Момче или момиче?

— Момче... Казва се Бени.

Бланш се замисли, как да убеди Ван да ѝ даде сина си за няколко часа. Малкият Бени умираше за нея и щеше с удоволствие да дойде. Викаше ѝ, както впрочем казваше на всички жени, „мамо“ и сияеше щом я види. Веднага ще се обади на Ван.

— И къде е той, малкият Бени? — любопитства Мария.

— ... в един дом — запъна се Бланш. — Но понякога си го вземам вкъщи — усмихна се сконфузено и тръгна нагоре.

Като видя апартамента, щеше да припадне: „Господи, да не би градушка да е била тук?“

С подкосени крака вървеше от стая в стая и, клатейки глава, се дивеше на безпорядъка, които цареше. По пода бяха разхвърляни смачкани ризи; панталони и якета „красяха“ облегалките на столовете; тук-там имаше обувки натъпкани с мръсни чорапи, а около незастланото легло — купчини списания и книги. На стъклената масичка се мъдреха препълнени пепелници и няколко чаши с остатъци от червено вино. Никога не би предположила, че един-единствен човек е в състояние да създаде такъв хаос с погнуса отмести купа мръсно бельо от някакъв стол и се строполи върху него.

„На момичето ще му трябва цял ден, за да подреди всичко това. Момиче ли?“

— Глупости — рече си. — Като „безработна млада жена“ трябва сама да се справям.

През следващите няколко часа се изказваше гласно за немарливостта на Дейвид с изрази, съвсем неприсъщи за една дама. За това време успя все пак да приведе двете малки стаички в състояние, почти годно за живеене. Накрая се изкъпа. Отвори хладилника, но не намери нищо, освен три бутилки червено вино и парченце сух хляб. Премаляла от глад, реши да се обади на брат си и да го пита за Бени.

— У Дейвид ли си? — любопитства той.

— Да, и само не ме питай как се чувствам. Скапах се докато въведа ред в разбойническата му дупка. За награда имам филия студен хляб и вкиснато вино, тъй като в хладилника не открих друго. Но все пак съм добре, Ван. Ще ми отделиш ли няколко минути? Идвам след малко, кажи и на Либи. Искам да взема Бени за няколко часа.

— Бени?! — Ван беше ужасен. — Искаш да вземеш сина ни? Не сме служба за заемане на деца.

— Знам и не изпадай в истерия всеки път, когато става въпрос за детето. Аз съм му леля и нямам намерение да го отвличам. Освен това винаги си се оплаквал, че не му обръщам достатъчно внимание. Е, нека бъде по волята ти. Ще дойда за него след половин час и ще го гледам цял следобед.

— Чуй ме... — започна Ван, но Бланш не възнамеряваше да го слуша и затвори телефона.

Грабна чантата си и излезе. Ако искаше да действа по плана, който си бе съставила, трябваше да вземе Бени колкото се може по-бързо.

— Бени спи — посрещна я Ван от вратата.

Либи, жена му, поглеждаше навъсено стълбите, водещи към спалнята.

— Какво ви става? — недоумяваше Бланш. — Втренчили сте се така сякаш ще го убивам. Аз съм му леля и гарантирам, че няма да падне и косъм от главата му. Освен това Бени изобщо не спи, чувам гласчето му.

В този момент наистина се разнесе веселият му смях.

— Тъкмо се е събудил — намеси се Либи предизвикателно. — Може би ще ни обясниш най-после, защо ти...

— Ще ви кажа какво възнамерявам. Мога ли да седна.

Поканиха я на терасата.

— Да ти предложи ли нещо? — попита Либи.

— Да, с удоволствие. Всичко каквото имаш!

— Искаш ли чай?

— Да, и един огромен сандвич с шунка. Днес не съм хапвала нищо.

Либи отиде в кухнята, а Ван застанал до вратата, гледаше критично сестра си.

— Не се дръж като куче пазач — сопна му се тя. — Няма да го отвлека. Бени ми трябва за няколко часа, за да се убедя лично, колко трудно една самотна неомъжена майка дава детето си в детски дом.

— Това ли е всичко?

— Да. Мога ли да го взема или не?

— Ако наистина това е причината — започна Ван колебливо, — добре, можеш да го вземеш, но не днес.

— Защо? — попита Бланш вече по-кротко.

От почистването на апартамента и спора се чувстваше напълно съсипана и мисълта да обикаля с немирния си племенник детските домове не ѝ се струваше никак привлекателна.

— Тъкмо се приготвяхме за разходка — каза Ван толкова сериозно, че Бланш едва сдържа смеха си.

Стана и се нареди да си тръгва.

— Но ти дойде само преди няколко минути! — Либи тъкмо влизаше с пълен поднос в ръце. — Защо толкова бързаш?

— Имам малко работа. Благодаря, ще си ям сандвича по пътя.

— Колко си нервна — поклати глава снаха ѝ. — Имаш нужда от почивка.

— Като стана президент на САЩ, с удоволствие. Сега нямам време. Останете си със здраве! Утре сутринта точно в осем ще дойда за Бени.

— Ти си ѝ разрешил? — попита Либи, докато Бланш излизаше със сандвич в ръка. — Дано само да не е намислила някоя щуротия.

— Нека опитаме. Не можах да ѝ откажа.

Междувременно тя вече подтичваше към колата си.

Беше се сетила нещо важно: трябваше да купи за Бени количка, защото на другия ден не би издържала да го носи часове наред на ръце. А беше нелепо да паркира елегантното си порше пред детската градина и да се прави на млада труженичка, която отчаяно търси за сина си свободно място. Паркира пред супермаркета близо до къщата на Дейвид и тръгна бавно из тесните мръсни улици, но които нямаше никаква зеленина. Всичко бе сиво и потискащо — съвсем различно от аристократичния квартал на семейството ѝ.

В един магазин за стоки втора употреба си избра за няколко долара ужасно скърцаща детска количка, с която дори ѝ бе неудобно да върви по улицата. Би могла да купи и най-скъпата в града, но парите, които щеше да изкарва седмично не биха ѝ стигнали. А ако наистина искаше да се запознае с нуждите и грижите на обикновените работнички, трябваше да се задоволи както тях с минималното седмично възнаграждение от двеста долара.

На другата сутрин, точно в осем часа, Бланш взе сияещия си племенник. Баща му лично сложи в поршето ѝ специално приспособеното за кола столче и го пристегна здраво. Ван би получил нервна криза, ако видеше сина си само половин час по-късно.

Бени седеше в раздрънканата количка и размахваше щастливо ръце и крака, сякаш нетърпимото скърцане, което се разнасяше от нея, му доставяше страхотно удоволствие. Бланш свали кожения колан от джинсите си и завърза немирника. Бутайки нервно „возилото“, се съсредоточи в списъка с адреси на детски домове.

В първия я отпратиха още преди да развърже Бени. Отвори някакъв прозорец и ѝ подвигнаха, че само нейното отроче им липсвало. В другия все пак успя да влезе. Записа се в някакъв списък, после я въведоха в малка стаичка, в която седяха поне двадесет майки с децата си и чакаха търпеливо. След около час Бланш успя да седне. Въртеше се нервно и една-единствена мисъл кръжеше в главата ѝ: „Ако наистина трябваше да разчитам на това... наистина... наистина...“. Възхищаваше се на твърдостта на тези жени.

— Мисис Дароуд? — чу най-после името си.

— Мис — поправи тя младата възпитателка. — Не съм омъжена.

— Кажете това на директорката, не на мен. Вие сте на ред.

Тъй като Бланш не можеше постоянно да държи Бени на ръце, той от доста време пълзеше по мръсния под. Светложълтият му гащеризон бе изгубил цвета и формата си. Въздъхна и го взе. Надяваше се да има здрава имунна система, в противен случай, както лазеше в компанията на толкова деца, можеше да се разболее от всичко, което човек би могъл да си представи. Ако в този момент Ван и Либи видеха сина си, навярно нямаше да ѝ продумат до края на живота си. Бени я беше прегърнал толкова здраво, че докато влязат в другото помещение лицето и почервения. Той не спираше да бърбори: Ма-ма, ма-ма.

Стаята беше тясна и лошо обзаведена. От едната страна имаше бяла маса, а от другата тъмно бюро, зад което седеше сивокоса, дребна жена с тъмни очи и кръгли очила. Тя ги погледна равнодушно.

— Седнете, мис...

— Дароуд. А това е синът ми Бени.

— Дароуд? — заинтересува се изведнъж сивокосата. — Роднина ли сте на семейство Дароуд?

— На кого? — Бланш се престори, че не е разбрала.

— Е, няма значение — усмихна се дамата надменно и махна с ръка.

Жестът ѝ ядоса Бланш, тъй като се досещаше какво си мисли директорката в момента. И се оказа права.

— Забравете го. Виждам, че нямате нищо общо със семейство Дароуд от Хемънтън-Кесвил. Оставете сина си в кошарата, докато ви задам няколко въпроса.

„Само ако знаеше колко общи неща имам със семейство Дароуд“ — помисли си начумерена. В същия момент чу шум зад себе си и се обърна. Досега не беше забелязала симпатичния мъж, който седеше в ъгъла с купчина книжа пред себе си и я наблюдаваше внимателно. Беше тъмноок, с тясно, продълговато лице и къдрава кестенява коса. Хареса го. Стори ѝ се доста симпатичен. „Какво ли прави тук?“ Беше облечен в джинси и тъмносиньо поло. Бланш установи, че този цвят подхожда най-добре на косата му гъстите къдрици падаха небрежно на челото му и му придаваха младежки вид, но съвсем не беше момче.

Прецени, че е около тридесетгодишен и предположи, че е детският лекар, макар че не носеше нито бяла престилка, нито нещо друго, което да подсказва, че е такъв.

— Съблечете детето — подкани я дамата и тя отклони погледа си.

Свали гащеризона, чийто цвят вече едва личеше, после махна и пъстрата му тениска.

— Пелената можете да оставите, мис Дароуд.

Бланш беше принудена да го вземе на ръце и да го укроти, тъй като едва чуваше въпросите на възрастната, госпожа.

— Име, адрес, възраст?

— Бланш Дароуд, улица „Св. Георги“, двадесет и девет години.

— Колко е голямо жилището ви? Детето има ли собствена стая?

— Не, спи във всекидневната. Апартаментът е много малък и тъмен.

— Професия?

— Работничка.

— Имате ли постоянна работа или сте безработна? И ако работите колко печелите седмично?

— Работя във фабрика за тестени изделия и получавам пет долара на час. Ако детето не тръгне на детска градина ще загубя работата си, тъй като няма кой да се грижи за него.

— Нямаме родители, нито братя и сестри. А кой го е гледал досега?

— Да, нямам нито родители, нито братя и сестри. Една приятелка се грижеше за него, но за съжаление отиде в Калифорния.

С периферното си зрение Бланш наблюдаваше мълчаливия слушател, който усърдно си записваше всичко.

— Бени има ли баща?

Тя се обърна и срещайки очакващия поглед на симпатичния непознат, неволно се изчерви.

— Моля ви да ме слушате, мис Дароуд! Попитах ви, дали Бени има баща.

— Не, няма — без да знае защо се почувства неудобно от този мъж.

— Имате ли приятел?

— Не — изчерви се отново, но се надяваше той да не забележи.

— Значи отглеждате детето си съвсем сама?

— Да, сама, без мъжка помощ и без мъжка закрила! — отвърна троснато. „Божичко, тая жена иска да знае всичко!“

— Добре, мис Дароуд. Ще ви запиша в списъка, но сега за съжаление нямаме свободни места. Трябва да ви разочаровам.

— Но защо не ми казахте веднага? — ядосана започна да облича Бени. — А и защо трябваше да събличам детето?

— Такова е нареждането — отвърна сухо директорката. — Длъжни сме да проверим дали не го биете.

— Да го бия? — погледна я възмутена. — Приличам ли ви на майка, която бие детето си?

— Извинете, мис Дароуд. Казах само, че такова е нареждането. Младите самотни майки са много по-нервни от омъжените, това е добре известно. Сега за съжаление трябва да ви отпратя, тъй като имам много работа. Ако се освободи място ще ви се обадим.

„Естествено, че младите самотни майки ще са по-нервни — мислеше си Бланш вбесена. — На тях им е доста по-трудно!“

Взе Бени и напусна безмълвно стаята. Въпреки, че само „играеше роля“, можеше добре да си представи как се чувстват младите майки, когато първо ги унижават, а после биват отпращани. Едва сега осъзна, какво означава да си от заможно семейство.

— Ние двамата сме си добре — тихо каза на Бени, който се бе навел и гледаше доволен скърцащите колела на количката.

Беше изминала няколко метра, когато чу някой да я вика:

— Хей, мис Дароуд!

Обърна се изненадана и видя приближаващия се с бързи крачки симпатичен мъж от детската градина.

— Здравейте! — поздрави запъхтян, когато най-после я настигна.

— Извинявайте, че така неприлично подвиквах след вас.

— Какво има? — погледна го в очакване. Изглеждаше й притеснен. — Е?

Той се сепна и продължи припряно:

— Ще ми отделите ли малко време, мис Дароуд? Искам да обсъдим нещо. Мога ли да ви поканя на чаша кафе?

„Интересно — помисли си Бланш. — «Бебето не е никаква пречка за мъжете» — къде ли бях чела това?“

— Бързам. Бени е гладен, но... добре, само пет минути.

— Имам интересно предложение. Нека седнем на онази пейка — посочи й към алеята отсреща.

— Е, добре.

Бланш забута количката по каменистата улица, а Бени умираше от удоволствие.

— Много сладко дете — отбеляза непознатият.

— Да, наистина е мил. Не знам на кого прилича. Нито Либи, нито Ван... — изведнъж се изчерви и замълча.

— Кои са Либи и Ван?

— Родителите ми. Винаги ги наричах по имена. За съжаление починаха.

— Съжалявам — погледна я съчувствено и не каза нищо повече докато не седнаха.

Бланш затвори очи и за миг се наслади на следобедното слънце.

— Позволете да ви се представя, Антъни Мичел, психиатър. Бих се радвал, ако ме наричате просто Тони.

— Психиатър? — учуди се тя, но после се засмя и добави подигравателно. — Имам вид на побъркана ли? Затова ли ме спряхте?

— Между другото намирам, че сте твърде привлекателна.

Извърна се смутена. „Само за да ми каже това ли ме догони? Особняк е, но е мил!“

— Между другото? Как да го разбирам?

Антъни погледна детето, което с пръстче в уста вече заспиваше от умора, и каза колебливо:

— Заговорих ви и заради Бени.

Вече нищо не разбираше. „Спрял ме поради това, че е харесал Бени или го използва като предлог да се запознаем?“

— Ще ми обясните ли?

— Ще се опитам.

— И ще съм ви благодарна, ако сте по-кратък, защото сам виждате, малкият е уморен, а трябва и да яде.

„Ако не беше детето, нямаше да бързам толкова, но не е нужно да му го казвам.“

— Става въпрос за следното — започна той бавно, като гледаше ту нея, ту Бени, ту ръцете си. — Пиша научна статия за майки, които отглеждат децата си сами. Изследвам как се отразява това върху поведението на децата и по-конкретно на момчетата. Трябва да наблюдавам много майки и си помислих...

— Че Бени и аз сме подходящите опитни зайчета — прекъсна го Бланш. Беше разочарована.

— Моля ви, не бива да говорите така!

— Но е точно тъй, господин Мичел!

— Не, думите „опитни зайчета“ изобщо не подхождат. Аз само наблюдавам, не правя опити. Днес точно затова бях в детската градина. Ще ми помогнете ли, мис Дароуд? Съгласна ли сте да участвате? Може би ще ви е от полза, ако обсъдим някои проблеми на детското възпитание. Бих могъл да ви помогна, вие на мен също!

Беше толкова въодушевен и я гледаше така настоятелно, че Бланш неволно кимна.

— Наистина ли сте съгласна? Чудесно, чудесно! Веднага разбрах, че сте решителна млада жена, която с удоволствие би помогнала на науката. Няма да съжaliaвате. Да се уговорим за другата седмица. Къде живеете?

— Улица „Св. Георги“ 29 — отвърна механично и се сепна.

„За Бога, какво правя! Та аз не съм никаква майка, а Бени не е мой син! Оставих се да бъда подлъгана. Хубаво се подредих, сега трябва да измисля, как да се измъкна. Но е твърде късно. Антъни ми има адреса. Трябва да съм се побъркала, за да му го дам! Само заради

покоряващата му усмивка и изразителните му очи се държах като глупачка!“

— Нямах предвид това — каза бързо. — Всъщност не съм съгласна, господин Мичел.

— Тони, моля!

— Не съм съгласна... Тони.

— Как така?

— Мои близки ще гледат Бени няколко месеца. Не може да остане при мен, защото трябва да работя. Сам чухте в детската градина, че ме отпратиха. И в другите не получих по-различен отговор.

— Кога ще го водите?

Той посочи момченцето, което междувременно беше заспало. Бе разочарован и Бланш реши, че трябва да му каже нещо утешително. Но какво?

— Още утре — стана и му подаде ръка. — Не ми се сърдете, господин Мичел. Просто е невъзможно. Но се радвам, че се запознахме.

— Казвайте ми Тони — стана и я погледна втренчено. — Знаете ли, че имате най-хубавите очи на света? Досега не съм виждал такива зелени ириса.

Бланш се смути, но намери спасение в шегата.

— Тогава се радвам, че днес обогатихте опита си, господин Мичел... Тони. Сега трябва да вървя. Бени заспа от изтощение. Знаете ли, щях да съм ви по-благодарна, ако в детската градина бяхте казал няколко добри думи за мен и за детето, отколкото да ми правите комплименти на улицата. На самотните майки съвсем не им е лесно, днешният ден ясно ми показва това. Но експериментът ми започна успешно.

Последното го рече повече на себе си, тъй като Антъни и без това не разбра, за какво става въпрос. Тя вече си съчиняваше репортажа, който следобед щеше да подготви за вестника.

— Довиждане, Тони!

Той замислено я проследи с поглед, докато изчезна зад ъгъла. Извади джобното си тефтерче и записа адреса ѝ.

III

— Ван — прошепна Бланш по телефона. Беше клекнала във всекидневната със спящия Бени на ръце и говореше тихо, за да не го събуди.

— Мога ли да върна Бени по-късно? В момента спи, а като се събуди ще го нахраня.

— Първо трябваше да го нахраниш и после да го приспиш.

Бланш въздъхна.

— Нищо няма да му стане, ако наруша последователността.

— Добре ли е? — разтревожи се брат й.

— Разбира се, че е добре. Обаждам се само да те предупредя, че ще го донеса по-късно.

— Е, хайде, нека се наспи. Като се събуди му дай пюре от зеленчуци с телешко, а после ябълков мус. Либи е сложила всичко в голямата чанта.

Бланш направи гримаса. Либи беше приготвила толкова много пюрета, че племенникът й можеше да остане при нея цял месец.

— Добре, Ван, до скоро — облекчено затвори телефона.

Стана внимателно, но Бени се събуди. Беше се радвала само на един час спокойствие. Сега трябваше да го измие, да го нахрани и да го сложи да спи. Той обаче не искаше да легне в леглото на Дейвид. Дереше се колкото му глас държи. Изнервена, Бланш го взе и го пренесе във всекидневната. Настани го в креслото, но той продължаваше да плаче. И както се оглеждаше безпомощно, видя на терасата голям сандък, може би приготвен за пренасянето на багажа в новата къща. Без много да му мисли постла няколко одеяла, сложи възглавница и остави хленчещия Бени вътре. Той изведнъж млъкна, усмихна се сладко и в следващия момент заспа. Бланш приседна до сандъка малко да си почине, преди да се захване с писането на репортажа.

Един час по-късно Ван се обади по телефона.

— Бланш, слушай — заувърта той. — Ти се справяш отлично с Бени и ние с Либи имаме една молба към теб.

— Каква?

— Наши приятели ни поканиха на парти в Атлантик Сити. Много искаме да отидем. Ще задържиш ли Бени до утре? Гувернантката ни има днес почивен ден и ще пътува до Хрийнбенк при майка си. Ще вземе Джени, но двете деца ще са й много.

Тя се засмя.

— Първо не ми го давате, а после не искате да ви го върна. Но ще го гледам, разбира се, не се притеснявайте.

— Благодаря, Бланш.

— Утре сутринта ли да го докарам?

— Не, няма нужда. Аз ще дойда.

— Ще ми донесеш ли сутрешния вестник? Искам да прочета обявите за работа.

— Разбира се. Обади ли се на Дейвид за снимките?

— Не, не искам да го затруднявам още от първия ден.

— Но той беше съгласен. Ако му се обадиш, ще дойде. Дейвид никога няма време, затова недей да чакаш. Целуни Бени от мен.

— Добре, до утре. Поздрави Либи и весело изкарване в Атлантик Сити.

Преди немирникът да се е събудил, реши да телефонира на Дейвид.

— Дейвид? Всичко е точно. Кога ще си свободен за снимки?

— Честно казано, никога. Но какво ще кажеш за утре сутринта?

— Чудесно! Ван също ще дойде. Трябва да вземе Бени, който е при мен тази нощ. Значи ще се видим утре. А, още нещо.

— Да?

— Всички ергени ли са толкова небрежни като теб?

— Защо? Аз не съм небрежен — възнегодува той.

— Да, знам, че не си. Забрави, какво казах.

„Дали Антъни Мичел е женен?“ Бланш си бе задала този въпрос още на пейката в парка и тайничко се надяваше да не е. Сама не знаеше защо. Поклати глава и се наведе над записките. „По-добре веднага да го забравя. Изобщо нямам време за мъже!“

Бени се събуди. Облече го, нахрани го отново и се приготвиха за излизане. Обиколиха няколко детски градини, но навсякъде ги

върщаха. На път за вкъщи се закле, че още на първите заседания в парламента ще направи всичко възможно за строителството на повече детски заведения.

Вечерта беше толкова изморена, че си легна в седем часа заедно с Бени. Беше юни и навън бе още светло. Детето нямаше никакво намерение да заспи, въртеше се непрекъснато и на няколко пъти щеше да падне от леглото. Бланш не издържа и стана. Пренесе сандъка от всекидневната в спалнята, постла отново одеялата, сложи възглавниците и го настави вътре.

— Повече никакви протести, малкия! За тях ще трябва да почакаш докато пораснеш. Сега ще мируваш! — заплаши го с пръст.

Бени се оказа послушен и затвори очи, но тя се въртеше в леглото и дълго не можа да заспи. На другата сутрин се събуди ужасно изморена. Гърбът я болеше, като че ли беше носила камъни. Когато в банята се погледна в огледалото, извърна ужасена глава. „Как някои издържат така? Неудобни матраци, ревящи деца, никакво време нито за освежаващ душ, нито за аеробика — да не говорим за гримиране и чашка кафе.“ Среса енергично русата си коса, изми зъбите и лицето си и изтича в спалнята, където Бени плачеше с всичка сила. Премести го на леглото. В никакъв случай Ван не биваше да вижда къде спи синът му. Прибра завивките и възглавниците и изнесе сандъка на терасата. Накрая реши да се погрижи и за Бени, който не изглеждаше никак привлекателно. Окъпа го и му смени пелената. Тъкмо го нахрани и се позвъни. Дейвид стоеше на прага с две камери на врата си.

— Влез, но се страхувам, че днес е невъзможно да ме снимаш. Изглеждам като вещица.

— Изглеждаш точно такава, каквато трябва да бъдеш на снимките за вестника — успокои я Дейвид. — Изтощена и уморена като всяка работеща жена. Ще направиш впечатление, Бланш. Искаше да влезеш в ролята на обикновена жена и да опознаеш нейните проблеми. Мисля, че успя още от първия ден. Елегантната и дръзка Бланш Дароуд се е превърнала в обикновена уморена работничка. А точно такава трябва да си на фотосите.

Тъкмо я снимаше, когато пристигна и брат й. Бланш се зарадва, че ще отведе рано племенника й. Но Ван не споменаваха нищо за това.

— Може ли Бени да остане при теб до следобед? — попита той виновно. — Либи трябва да отиде за Джени и гувернантката в

Грийнбенк, тъй като колата ѝ се счупила. На връщане ще мине оттук и ще го вземе. Аз имам важна работа в болницата и...

— Добре, добре — усмихна се тя не особено ентусиазирано. — Щом трябва. Имах други планове, но ще ви направя тази услуга. Нали все пак съм леля.

В този момент отново се позвъни. Нямахше представа кой може да е. Отиде да отвори.

— Вие?!

Беше Антъни Мичел. Стори ѝ се по-млад и по-хубав отколкото си го спомняше. Гладко избръснат, с бяла риза, черни джинси и чер пуловер. Зарадва се, че е дошъл, но не го показва външно.

И тримата мъже бяха свежи, отпочинали, парфюмирани. Усмиваха се бодро, без следа от стрес или изтощение — пълна противоположност на Бланш.

— Добро утро! — поздрави Тони.

— С вас нямах среща, но влезте.

Бързо напъха бялата си тениска, която Бени се бе постарал да издърпа, в джинсите си. „Дано поне не забележи петната, останали от мръсните му ръчички“ — помисли си и го въведе в кухнята.

— Седнете. Аз само ще изпратя моя... само ще изпратя един човек.

Въпреки поканата, Тони остана прав. Скръсти ръце и се облегна на клатещия се кухненски шкаф. През отворената врата наблюдаваше изненадан, как Бланш се сбoguва с някакъв симпатичен мъж с камери. И той не беше единственият в жилището ѝ. От другата стая пък излезе едър, русокос господин с Бени на ръце, който минавайки покрай кухнята, целуна сърдечно малкия и му прошепна:

— Миличък, не забравяй баща си и тази нощ. Татко много те обича и е много тъжен без теб.

Тони чуваше всяка дума и това изобщо не му се нравеше. Намръщи се, обърна гръб на всички „посетители“ и разочарован насочи погледа си към прозореца. Чу я да се връща, но не се помръдна.

— Хей, затова ли дойдохте, да гледате навън? Или трябва да се възхищавам на мускулестия ви гръб? Сега имам време — каза Бланш подигравателно.

Тони я погледна и физиономията му ѝ подсказа, че нещо не е наред. „Дейвид ѝ Ван ли са причината? — вдигна рамене. — Няма

право да се меси в личния ми живот.“

— Бени ми създава толкова грижи — тя седна. — Какво ще кажете да ми помогнете, като сложите кафето? Копнея за чаша кафе, а и вие като че ли имате нужда. Добре ли сте?

Антъни напълни мълчаливо джезвето, сложи го на котлона и погледна етажерките за чаши. Не, не се чувстваше добре, но беше невъзможно да обясни на тази русокоса магьосница, защо. Защото го беше приземила от облаците, където от вчера витаеше като някой влюбен тийнейджър. Чувстваше се отвратително, тъй като се бе излъгал в Бланш.

Сложила Бени на коленете си, тя си седеше спокойно и изглеждаше невинна като божя кравица. Погледна я изпитателно. „Двама мъже в къщата й рано сутринта и никой от тях да не й е любовник?“ — би дал всичко, за да я разбере какво мисли. „Наистина ли живее от мъже?“ Не, не можеше да повярва, не искаше да повярва. Не му изглеждаше такава. Би се примирила да бъде бедна, но не и продажна!

— Вие ме излъгахте — каза тъжно.

— Излъгала съм ви? — недоумяваше Бланш. — Мога ли да знам как?

— Твърдяхте, че Бени няма баща, а всъщност има.

— Разбира се, че има. Всяко дете си има баща, но неговият не иска да ни вижда.

— Отново лъжете — Антъни поклати глава. — Преди пет минути беше тук — русият привлекателен мъж, когото изпратихте. Чух какво прошепна на Бени.

— А, този ли... — започна Бланш уклончиво, опитвайки се да намери изход. — Него ли имате предвид?

— Защо го увъртате?

— Защото това е... да кажем деликатен въпрос — тя хапеше нервно долната си устна. — Вие сте психиатър, би трябвало да разберете, че нещо с него не е наред.

„Ван, моля те, прости ми!“ — рече си на ум.

— Той всъщност е болен, психично болен.

— Изобщо не му личи.

— Само така изглежда. Един психиатър би трябвало да разбира по-добре тези неща.

Антъни не беше убеден в думите ѝ. „Да обвинява бащата на сина си, че е психично болен?!“

— Можете ли да се обосновате?

— Да, но първо бих искала да изпия кафето — Бланш му подаде каничката с филтър. — Внимавайте да не разлеете врялата вода. Господи, всичко у Дей... всичко в тази къща е толкова примитивно!

— Като че ли упрекувате някого — той преля внимателно водата през филтъра. — Не сте свикнала или сте живяла някога по друг начин?

— Няма значение — отвърна бързо.

Този човек следеше всяка нейна дума и трябваше добре да мисли, какво говори.

— Ухае чудесно — каза гостът ѝ докато наливаше кафето, но веднага се върна там, където бяха прекъснали разговора. — Можете ли да се обосновате защо мислите, че вашият... познат има психични проблеми?

— Не зарязвате работите си до средата, господин Мичел.

— Никога.

— Мисля, че е побъркан, защото си е внушил, че е баща на всички деца.

— Как така на всички деца?

— На всички деца по света.

Антъни сбърчи чело:

— Рядък и интересен случай.

— Нали? — Бланш го погледна доволна. — Той самият не може да има деца и сигурно с това се обяснява манията му. Много обича Бени, защото... е, него всички го обичат — фотографът също. Видяхте ли го?

Антъни сигурно се канеше да я пита и за него. От острия му поглед едва ли бе убягнало, че на тръгване той я прегърна и целуна. Трябваше да измисли нещо и за него.

— Мъжът с двете камери? Познавате ли го по-отблизо?

„Да, не можа да се сдържи да не ме попита!“

— Не така, както си мислите. Преди известно време ми прави снимки... за модно списание. Искях да стана модел. Младежка мечта. Нищо не излезе, но си останахме приятели, Дейвид и аз. Снима Бени с

удоволствие, затова понякога го каня. Мил човек, изнервя ме само това, че непрекъснато ме целува?

— Той... ви целува? — Антъни рязко сложи чашката в чинийката и тя издрънча.

— Да, обичайните целувчици между модели и фотографии. Целувчица по едната буза, целувчица по другата буза — няма нищо сериозно. Просто така.

Телефонът иззвъня. Тя му подаде ритация Бени.

— Ще го подържите ли за момент?

Беше баща ѝ, който я затрупа с упреци:

— Обеща да ми се обаждаш сутрин и вечер, Бланш. До среднощ чаках да звъннеш, но уви. Трябва да държиш на обещанието си, скъпа. За бъдеща сенаторка това е много важно. Знаеш колко се притеснявам за теб. Няма ли да кажеш нещо в своя защита?

— Не, т... не, мили, само... бях много уморена и си легнах в осем — запъна се. — Животът тук е толкова по-различен, по-напрегнат.

— Тогава се прибирай обратно вкъщи. Не одобрявам идеята ти да живееш у Дейвид.

— Не, т... няма — отвърна тихо. Знаеш, че не съм от хората, които бягат от трудностите.

— Какво става с работата? Намери ли си?

— Не днес ще се заема с това. Не ми се сърди, че вчера не ти се обадох. Довечера непременно ще ти звънна. Къде всъщност си сега?

— Във Вашингтон. Тук забелязват отсъствието ти и питат за теб, но на никого не съм казал.

— Не трябва, обещавай ми!

— Не се тревожи, Бланш — сенаторът се засмя и добави. — Пази се!

— Ти също. До скоро.

Затвори телефона и се замисли. „Наистина ли не споменах думата «татко»? Антъни сигурно би се учудил, защото според нейните думи, баща ѝ отдавна бе починал и щеше да се наложи отново да излъже. Защо всъщност започнах всичко това? Защо давам обяснения на непознат мъж, който няма никакво право да се интересува от живота ми?“

— Не ми казахте откъде познавате този психопат? — поде Антъни, когато Бланш се върна в кухнята. — Неговият случай ме заинтересува. Според мен спешно се нуждае от психиатър.

— О, от години един се занимава с него, но за съжаление без резултат.

— А откъде го познавате? Питам ви за трети път. Нищо не ми отговаряте?

Не издържа. Устната ѝ трепна, краката не я държаха вече, ръцете ѝ се затресоха и без да се сдържа повече, заплака. Сълзи рукнаха по бузите ѝ.

Антъни беше слисан. Изведнъж стана, остави Бени на земята и я прегърна.

— Не плачи, не плачи. Какво толкова казах? С какво те нараних? Недей, толкова съжалявам!

Но тя заплака още по-неудържимо.

— С какво право се месите в живота ми? — изхлипа. — Защо само ме разпитвате? Въпроси, въпроси... като че ли съм на разпит! Вие сте нагъл, на... гъл! Сигурно искате да знаете и кой ми се обади по телефона?

Антъни наистина тъкмо щеше да пита.

— Моля ви, Бланш! Моля ви, успокойте се! — прошепна ѝ и я притисна към себе си.

Тя го погледна със сълзи на очи и загубила контрол над себе си. „Какво ми става?! Сигурно съм се побъркала. Или изпаднах в истерия? Защо плача в прегръдките на този непознат?!“ Доближи устни до неговите и затвори очи. Антъни я целуна нежно. За миг тя се понесе в безкрая. После се отдръпна рязко и избухна:

— Безсрамник! Първо ме докарвате до отчаяние с непрекъснатия си разпит, след това нагло се възползвате от моята безпомощност! Да не мислите, че не знам какво е мнението ви за мен? Видяхте двама мъже в апартамента ми и си помислихте, че те ме издържат. Имате лоша фантазия, господин Мичел!

— Това не е истина! — противопостави се той.

— Напротив! — Бланш беше бясна. — И да се разберем веднъж завинаги... дори и да е така... дори хиляди мъже да ме издържат, това изобщо не ви засяга! Става въпрос за моя живот и ви забранявам да си пхате носа в него. Сега си вървете. Не желая да идвате повече.

— Бланш, Бланш... — умоляваше я Антъни. — Успокойте се! Не съм си помислил нищо лошо за вас. Та вие сте най-очарователното същество на света.

Тя отново заплака.

— Лъжете — изхълца. — Казвате го само... за Бога, Бени, махни се от кофата за боклук!

Момченцето ровеше отпадъците и доволно пъхаше в устата си всичко, каквото успееше да докопа с малките си ръчички. Бланш изтича ужасена и изкопчи отпадъците от ръцете и устата му.

„Бени има очарователна, но със слаби нерви майка, а той е весело и спокойно дете, което обаче опровергава досегашната теория, че характерът на майката е определящ за възпитанието на малкото дете“ — разсъждаваше мислено Антъни.

Според теорията би следвало да се очаква, че спокойната, уравновесена майка ще има кротко дете, а нервната — нервно. В този случай съвсем не беше така. Бени би трябвало да е слаб и нервен, а той непрекъснато се усмихваше и беше доволен от всичко. Много интересно и странно. Затова освен от личен интерес — вече беше разбрал, че е влюбен в Бланш, Антъни искаше да я наблюдава с детето и от научна гледна точка. Но тя съвсем не възнамеряваше да му помогне.

— Какво чакате още? — попита хладно. — Вървете си! Достатъчно време загубих с вас. Съжалявам, че за момент изпуснах нервите си. Извинете ме.

Запристъпва настоятелно към входната врата, държейки Бени като щит пред себе си.

— Кога ще ви видя отново? — попита той видимо отчаян.

— Не знам, може би никога! Мисля, че няма да имам време за вас, поне през следващите няколко дни.

Бланш добре съзнаваше, че това не е категоричен отказ. Умишлено си оставяше отворена вратичка.

— А следващата седмица, следващия месец или догодина?

— Престанете да се молите, не ви отива!

— Пак ще дойда, Бланш — рече тихо. — Независимо дали искате или не — той се пресегна през Бени и я целуна по челото. — Упорит съм и, щом си наумя нещо, никой не може да ме спре.

— Аз също съм упорита, господин Мичел и също никой не е в състояние да ме разубеди — отвори му вратата с хладна усмивка. — Най-добре се приберете вкъщи.

IV

Бланш чакаше Либи. Прочете предложенията за работа, но не намери нищо подходящо. Поигра си с Бени и се опита да поразтреби. Антъни Мичел не излизаше от главата ѝ. Държанието му ѝ се струваше отвратително, но още по-отвратителна ѝ изглеждаше нейното собствено поведение. „Господи, държах се като глупачка! Оставих се да ме целуне като неопитна ученичка! — дишането ѝ се учестяваше само при мисълта за него. — Трябва да се засрамя.“

Позвъни се. Стана да отвори.

— Сигурно е майка ти. Тя ще те заведе при. Джени и тати. Не се ли радваш?

Тъй като Бени се радваше на всекиго и на всичко, сега също не направи изключение. Не се възпротиви, когато Либи го взе.

— Ще ми липсва — Бланш го погали. — Действаше ми ободряващо. Ако ви потрябвам, обадете се.

— Намери ли си работа? — поинтересува се Либи. — Ван ми разказа за плана ти и малко ти завиждам. Та, това е цяло приключение!

— Не ми завиждай. Животът в чужда среда и в условия, на които не съм свикнала, е много по-напрегнат отколкото си мислех. Едва сега разбрах колко добре съм си живяла.

— Мислех, че ще ти хареса. Стига, Бени — Либи сгълча малкия, който ровеше в косата ѝ. — Тръгваме. Целуни леля.

Бени допря влажните си устнички до бузата ѝ.

— Ма-ма, ма-ма — бърбореше той доволен.

— Ето, това е твоята мама — Бланш посочи снаха си. — Сега ще отидете при сестричката ти Джени. Впрочем, как е тя? — попита учтиво, без да изгаря от желание да види вечно плачещата си племенница.

— Добре. Между другото, щом търсиш работа, защо не се обърнеш към посредническата служба? Често, когато имаме много гости, ми изпращат от там сервитьори. Бюрото работи денонощно.

— Добра идея!

Щом Либи и Бени си тръгнаха, намери номера на агенцията в телефонния указател и се обади.

— Търся работа. И по възможност още за днес. Ще приема всичко, което ми предложите.

Дамата отсреща разлистваше някакъв тефтер известно време, после каза:

— В четири часа в градската болница. Чистачка, четири долара и двадесет цента на час. Обърнете се към портиера. Дочуване.

— Слушайте, не работите с животни, а с хора — извика Бланш обидено. — Не можете ли да бъдете малко по-любезна?

Но вече ѝ бяха затворили. С негодувание облече джинсите си и тъмносиня блузка.

„Защо се държа толкова нелюбезно? — питаше се ядосана. — Една мила дума нямаше да ѝ коства много.“

В Хемънтън имаше много частни клиники и само една държавна — „Джеферсън Хоспитал“. Беше на около десет километра от апартамента на Дейвид и Бланш си позволи да отиде с поршето си. В скъпата спортна кола почувства, че отново е енергичната, амбициозна — истинската Бланш Дароуд, свикнала да живее в лукс. След като я паркира на доста отдалечения от болницата паркинг, почти се насили да слезе от нея.

— Идвам като чистачка и ми наредиха да се обадя на вас — обърна се към портиера през отвора на стъклената преграда.

— Минете през двора, вход номер пет. Побързайте, малката. Тъкмо раздават кофите.

Бланш се засмя при мисълта, че някой във Вашингтон би си позволил да я нарече „малката“. Но изобщо не ѝ беше смешно, когато пет минути по-късно с кофа, прах, четка, метла и зелена престилка вървеше по коридора.

Съпровождаха я десетина „колежки“, които добре се познаваха. Бяха дебели, яки и говореха високо, а тежките кофи носеха като на шегга.

— Вие извънредна ли сте, миличка? — попита я една госпожа с едър бюст и любезни сини очи.

Бланш се спря и нерешително загледа как жените изчезват по стайте.

— Да.

— Ще ви обясня набързо най-важното. Това е шефският етаж. На него се намират стайте на завеждащите отделения. Обичаме да работим тук, тъй като шефовете държат по-чисто отколкото асистентите. Най-добре е да почистите последната стая, в края на коридора.

— И какво трябва да правя? — безпомощно попита Бланш.

— Да чистиш, миличка. Всичко, което е мръсно. Но за нищо на света не докосвай бюрата. Господата са категорични. В никакъв случай, чу ли? Дори да изглеждат като сметище. Гарантирам ти, че ще забележат. Дори да изхвърлиш само късче хартия, Господ да ти е на помощ. А сега, на работа!

— Мога ли да телефонирам? — стоеше точно до телефонната кабинка и си мислеше за Дейвид.

— От мен да мине, но по-бързо!

Дебелата госпожа изчезна и Бланш остана с „инструментариума“ си сама в пустия коридор. Изглеждаше ѝ злокобно. Вратите на стайте навярно бяха добре изолирани. Във всеки случай не се чуваше никакъв звук. Остави кофите и метлата и набра номера на Дейвид. Имаше късмет — беше там и обеща веднага да дойде.

— Къде да те намеря? — попита.

— В „Джеферсън Хоспитал“, на третия етаж. Това е шефският етаж, Дейвид. Просто се престори, че търсиш някакъв болен. И се качи с асансьора, така никой няма да те забележи. Аз съм в стая номер... изчакай малко — остави слушалката и изтича да погледне. — Стая номер петнадесет — прочете тихо. — „Неврология и психиатрия, завеждащ отделение: професор доктор Антъни Мичел.“

— Какво?!

Гледаше изумена вратата. „Професор доктор Антъни Мичел? Моят странен познат Антъни е завеждащ отделение «Неврология и психиатрия» в Джеферсън Хоспитал?!“ Още веднъж прочете името. Не можеше да повярва, но нямаше никакво съмнение. Поклати глава и тръгна обратно към телефона.

„Никога не бих си помислила, че Тони... с избелелите си джинси е такъв... един... Как само сме си сменили ролите! Сигурно ще се

смае, ако узнае, кой е почистил стаята му.“

— Дейвид, стая номер петнадесет. А лекарят е професор доктор Антъни Мичел. Ще те чакам. Ела колкото можеш по-бързо.

Влезе в помещението с възбуждащото усещане, че ще е толкова близо до него без той да знае. С любопитство потърси снимки по бюрото му. Ако беше женен и с деца можеше веднага да се разбере. Всички лекари, които познаваше, имаха по бюрата си снимки на семействата си. Например бюрото на брат ѝ беше изпълнено с портрети на близнаците. Не откри нито една и въздъхна облекчено. „Значи не е женен.“ Бе забравила, че го изгони побесняла и, че не искаше да го вижда никога. Зарадва се и дори чистенето не ѝ беше неприятно. Вършеше със замах работата си.

След половин час пристигна Дейвид. Втрещи се, като че ли се сблъскаше с призрак. След като дойде на себе си, избухна в смях:

— Толкова си смешна! Невероятно! Трябва да се видиш. Жалко, че тук няма огледало. Ще станат страхотни снимки.

Бланш действително изглеждаше ужасно. Зелената престилка стигаше до глезените ѝ, беше си навила ръкавите, а коланът ѝ я опасваше два пъти. Прибрала косата си под червено шалче, което носеше от къщи, с поруменяло от напрежението лице и искрящи очи, тя го погледна.

— Фантастична си! Като Пепеляшка от приказките! Набързо ѝ направи няколко снимки, на които дълго след това щяха да се смеят.

— Трябва ли да тръгваш? — попита Бланш — като видя, че започва да прибира камерите си. — Не би ли могъл да снимаш всички ни?

— Добре, ако успееш да събереш колежките си за пет минути. Повече не мога да чакам.

Малко по-късно десет горди чистачки се изправиха пред обектива му. Бланш им беше казала, че е от пресата и жените побързаха да дойдат, за да ги увековечат. После го изпрати.

— Обади ми се, ако имаш нужда. И късмет!

„Дейвид може да е немарлив, но е бърз като светкавица“ — помисли си Бланш, обикаляйки из стаята на Антъни. Седна на стола му, завъртя се и се опита да си го представи в бяла престилка. „Сигурно му отива.“ После се залита дали, ако го види да му каже, че е

разбрала какъв е. „Не! Няма! Нека и двамата останем известно време инкогнито. Но кой знае, дали изобщо ще го видя!“

За почистването получи около двадесет долара, които не биха й стигнали дори за две питиета в „Абърдийн Клуб“ във Вашингтон, където обичаше да ходи с приятелите си. Но кабинетът на Антъни по нищо не се различаваше от предишния си вид, ако трябваше да бъде честна, възнаграждението бе напълно справедливо.

Въпреки че не беше преуморена, на сутринта се чувстваше ужасно. Беше й съвестно, но се обърна на другата страна и продължи да спи. Стана едва на обяд. Да си търси работа в някоя фабрика бе вече късно. „Какво мога да правя?“ Помисли малко и реши: „Ще работя като келнерка.“ Знаеше, че има много жени, които печелят по този начин. „Сигурно им е ужасно трудно: денем готвят, перат и гледат децата си, а вечер мъкнат тежките табли и обслужват любезно капризните си клиенти.“

Обади се до агенцията:

— Търся работа като сервитьорка — още днес.

— Сервитьорка? Мога да ви предложа гръцкия ресторант „Мимо“ — улица „Купъроуд“, три долара на час. В седем часа трябва да сте на служебния вход — с бяла блуза, черна пола и ниски обувки. Успех!

Бланш отново искаше да изкаже недоволството си от обноските на служителката, но тя вече беше затворила телефона. „Три долара на час? Но това е смешно! А дали като прислуга дават допълнително полагащите се петнадесет процента? Скоро ще разбере.“

Отправи се към къщи, за да си вземе необходимите вещи. Още по пътя се почувства щастлива при мисълта за гореща вана в луксозната й баня.

Влезе в бащиния си дом малко гузно и с благодарност, която до този миг не съзнаваше. Луксът, великолепието, красивите мебели, поддържаният парк — беше свикнала толкова много с тях, но едва сега ги оценяваше. Телефонира на баща си във Вашингтон, за да му каже, че всичко е наред.

Таверната „Мимо“ беше препълнена и много оживена. Всеки клиент искаше веднага да бъде обслужен и Бланш непрекъснато

сновеше до кухнята и обратно. По масите имаше свещи, които хвърляха романтична светлина, но все пак цареше полумрак, така че цифрите почти не се виждаха и тя не знаеше верни ли са сметките ѝ или не. Бакшишът беше малък, а съдържателят и колегите ѝ непрекъснато ѝ досаждаха като я прегръщаха и пускаха ръце по добре оформените ѝ задни части.

Беше започнала в седем часа, а в девет се чувстваше толкова уморена, че ѝ идваше да хвърли таблата. В единадесет все още работеше, но едва стоеше на краката си и идването на Антъни Мичел с неговия приятел прие като божия благодат.

— Бланш?!

Впрочем изобщо не беше божия благодат. Напротив! Гледаше я толкова настоятелно, че тя побърза да отмести погледа си. Сърцето ѝ заби учестено, но извади тефтерчето си и попита подчертано равнодушно:

— Какво ще желаете, моля?

— Бланш, но вие сте на предела на силите си! — той се обърна към приятеля си. — Виж я, Жорж, бяла е като платно. Трябва веднага да спре!

— Какво желаете, моля? — повтори Бланш едва чуто.

Искаше ѝ се Антъни да не забележи, но наистина беше изтощена до крайност. Седна на свободния стол до тяхната маса да отдъхне за миг. Шефът ѝ веднага я сръза:

— Станете! — заповяда ѝ грубо. — Как си позволявате да досаждате на клиентите?

— А вие как си позволявате да се държите толкова нелюбезно с дамата? — избухна Антъни. — Хайде, Бланш, върнете му тефтера и парите. Отиваме си!... Извинявай, Жорж, трябва да изпратя младата госпожица — обърна се към приятеля си, който гледаше стъписан разигралата се сцена.

Хвана я под ръка, минаха покрай разярения шеф и излязоха.

— Колко ви дължи? — попита, след като се качиха в колата.

За щастие Бланш беше оставила поршето си в гаража и бе дошла до ресторанта с автобус.

— Петнайсет долара плюс процент от бакшиша — беше толкова уморена, че почти не усещаше ръцете и краката си.

— Но това е направо нищо за непосилния ви труд — възмущаваше се Антъни. — Ще ви дам парите и ще ви откарам вкъщи. Не се притеснявайте, Бланш, не са подарък.

Караше бързо. Тя седеше до него, притворила клепачи и се питаше, защо го последва безропотно. Постепенно силите ѝ се възвръщаха. Беше ѝ приятно да седи така. Когато отново отвори очи, погледът ѝ падна върху ръцете му — красиви и добре поддържани, те умело държаха волана. Той усети погледа ѝ и се обърна. Усмивката му я довърши окончателно.

— Мога ли да ви предложа чаша вино? — попита го несигурно, когато паркира пред блока.

Погледна я изненадан и кимна. На стълбището я прегърна и я целуна.

— Благодаря — каза ѝ тихо. — Благодаря ти, че не ме отпрати.

Една жена на двадесет и девет години не кани някого посред нощ в апартамента си просто така. И Антъни знаеше това. Докато се качваха, Бланш се запита защо го направи. Отговорът беше само един: „Не можах да му устоя.“ Не можа и когато я сложи на леглото и изгаси лампата.

— Бланш, Бланш... — шепнеше Антъни, докато разкопчаваше блузата ѝ и ръцете му нежно се плъзгаха по голата ѝ гръд. — Страхувах се, че ще ми се сърдиш цял живот.

Тя се засмя.

— Имах подобно намерение... — и се притисна силно към него.

— Влюбих се в теб още когато те видях за първи път и така копнеех за мига, в който ще мога да докосна кадифената ти кожа, да почувствам плътта ти.

Бланш обви ръце около врата му и го притегли към себе си.

— Целуни ме! — прошепна му.

Антъни не се поколеба и я целуна страстно.

— Сънувам ли? Истина ли е, че това си ти, че най-после те имам в прегръдките си?

— Аз съм... и не ме питай защо не те отпратих. Не биваше да те пускам в дома си, но така жадувах за теб.

Антъни отново я целуна горещо и дълго, сякаш се страхуваше, че в последния момент ще премисли. Тя трескаво съблече ризата му.

Жадуваше да почувства тялото му, да го помилва ласкаво и всеотдайно. Трепереше от желание.

— Бланш — прошепна той дрезгаво, — мисля, че те обичам...

Устните му се плъзнаха бавно към гърдите ѝ. Помогна му да съблече блузата и да свали скъпия ѝ сутиен. После Антъни нетърпеливо се зае с полата ѝ.

— Почакай... — свали я сама и остана само по ефирни копринени бикини.

Антъни я погледна със затаен дъх, съблече се бързо и я грабна в обятията си. Бланш почувства възбудата му. Мускулестото му тяло беше напрегнато и ухаеше прелестно. Впила се плътно в него, вдъхваше аромата на парфюма му.

— Само ако знаеше, Бланш, с какво нетърпение чаках този миг!

Тя усещаше страстните му целувки навсякъде по себе си. Изведнъж пламна. Обхващаше я все по-голяма възбуда, а когато галещите му ръце пролазиха между бедрата ѝ, едва удържа напирания вик в гърлото си.

— Бикините — подсказа ѝ той тихо. — Няма ли да ги свалим? — и ги смъкна бавно надолу.

— Люби ме, Антъни! — изстена Бланш задъхана. — Не мога да чакам повече...

Хвана я за великолепно закръглените задни полукуълба, повдигна я и внимателно проникна в нея.

— О, Антъни! — мълвеше в унес тя, отдавайки се на ритмичните му тласъци и на огъня, който бушуваше в утробата ѝ.

Никога преди не бе обичала мъж толкова страстно и толкова безусловно. Отново изстена тихо и обви крака около него, за да го приеме по-дълбоко. Вихърът на страстта му я издигна високо в небесата. Пред очите ѝ изригнаха огнени стълбове. Вече не можеше да удържа спонтанните викове на неописуем възторг...

После дълго останаха вкопчени, задъхани, тръпнещи. Антъни бавно се отдръпна от нея и легна по гръб.

— Не си тръгвай! — помоли го Бланш като видя, че се кани да става. — Остани при мен.

Той отново се сгуши до нея.

— Беше прекрасно — призна му тихо. — Досега не съм се отдавала така страстно.

— Да ти го обясня ли като психиатър? — засмя се Антъни.

— Не, по-добре като мъж. Да не би да означава, че те обичам?

— Ако не си го направила по друга причина, значи ме обичаш.

— Господи! — възкликна Бланш толкова уплашено, че той се пресегна и светна лампата.

— Защо „Господи!“? — попита стъписан. — Мислех, че е прекрасно да ме обичаш.

— Аз също, но в момента изобщо не ми е до това. Дори не само в момента, а и през следващите двадесет години!

— Бланш, ти си очарователна, сладка и много страстна, но изглежда, нямаш никаква представа от любовта! Съвсем не можеш да решаваеш кога да се влюбиш и кога не!

— Напротив!

Антъни я погледна недоумяващо:

— И какво означава това?

— Обърка всичките ми планове.

— С други думи, ще трябва безследно да изчезна?

— Не ти, любовта. Тя трябва да изчезне безследно.

— Не те разбирам — той съзерцаваше безпомощно красивото ѝ тяло, разрошените къдрици, порумениялото ѝ лице и необикновено зелените ѝ очи. — Толкова си хубава! Защо не искаш да си влюбена?

— Не знам — тя се прозина. — Какво ще кажеш, ако поспим няколко часа? Часът е почти три.

Изгаси лампата и се разположи в прегръдките му.

„Бланш е по-специална — мислеше си Антъни. — Имала е труден живот. Трябва да съм много мил с нея.“

И именно затова на сутринта не я събуди. Тихо се измъкна и отиде да се облича в банята. За осем часа имаше пациент в болницата и не искаше да закъснява. Сега бе малко след шест. Разполагаше с достатъчно време да си отиде, да се преоблече и освежи. Въпреки, че още не бе си тръгнал, отсега копнееше за следващата си среща с Бланш. „Ще ѝ се обадя по телефона. Номерът, не знам номера ѝ. Телефонът е в другата стая, а там може би спи малкият Бени.“ Внимателно откряхна вратата. В стаичката бе светло, завесите не бяха пуснати. Огледа се за Бени, но не го откри никъде.

— Бланш, Бланш! — връхлетя в спалнята задъхан. — Бланш, стани! Бени е изчезнал!

— Какво... има? — попита тя сънено.

Отметна косата от лицето си, прозина се и едва тогава забеляза обезпокоения Антъни, който ръкомахаше оживено.

— Вече си облечен? И... какво каза?

— Бени, синът ти Бени е изчезнал. Никъде го няма. Изчезнал е!

— А, Бени. Не се притеснявай, къде може да е? Съседката сигурно го е взела.

Той я гледаше смаян. „Детето ѝ го няма, а тя, вместо да скочи и да го потърси, се излежава най-спокойно.“

— Ти си... ти си жестока майка, безотговорна, безсъвестна, лекомислена. Няма ли най-сетне да станеш и да попиташ съседката си?

Възмущението на Антъни беше оправдано. Той не би могъл да предполага, че Бени е в най-скъпия квартал на града и доволно спи в креватчето си. Въпреки това Бланш прецени, че е отишъл твърде далеч.

— Аз съм много добра майка, дори да не изглежда така.

— Това шега ли е? Жестока майка си ти, жестока! Горкото момченце! Изчезнало е, а ти изобщо не се трогваш! Може да е отвлечен? Или да са го убили? Или е в ръцете на някой побъркан? Това не те ли засяга? И ще ми твърдиш, че си била добра майка! Ако беше такава, отдавна вече щеше да го търсиш.

Бланш придърпа завивката до брадичката си. „Да видим докъде ще стигнеш.“

— Но защо всъщност се ядосвам — примири се Антъни. — Вече те прецених що за стока си! С дебелоочието си съвпадаш точно с представата ми за самотните млади майки — безскрупулни, лекомислени и безотговорни.

— Какво знаеш ти за самотните майки?

На Бланш вече не ѝ бе до смях. С безсрамните си обвинения и обиди той беше попрекалил.

— Нямах и най-малка представа за тях. Знаеш само, че живеят сами и през последната нощ добре се възползва от това.

Отметна завивките и стана. Не се смути, че е съвсем гола.

Антъни я гледаше едновременно възмутен, но и прехласнат. С безупречната си фигура, с разпуснатата руса коса и искрящите си зелени очи беше толкова хубава, че му идваше да я сграбчи, но последната ѝ забележка беше удар под пояса.

— Извини се! — изкрещя той. — Веднага ми се извини! Никога не бих „използвал“ никоя жена. Обичам те, затова дойдох. А освен това ти ме покани.

— Така ли? Какво искаш да кажеш, че съм боклук?! И сигурно съжаляваш, че си идвал? Мръсник! Това повече няма да се повтори, обещавам ти! Сега се махай.

Бланш запокити по него възглавницата. Антъни се обърна и си тръгна. В коридора се опита да възвърне самообладанието си, но не успя. Върна се ядосан в спалнята и извика колкото му глас държи:

— Искаш отново да ме изгониш ли? Няма да ти направя тази услуга, миличка, ще се видим скоро. Аз те обичам, за разлика от теб. А ти — не, иначе не би ме изхвърлила просто така. Но ще дойда пак, в това можеш да бъдеш сигурна!

Тя понечи да каже нещо в своя защита, но се отказа. Погледна го сърдито, хвърли се на леглото и се зави през глава.

— Колко е сложно всичко! — мърмореше си под одеялото, докато Антъни тихо напускаше стаята.

Преди да си отиде той остави на шкафа в коридора двадесетдоларова банкнота с надеждата, че няма да го разбере погрешно. Това бяха парите, които щеше да получи в ресторанта и които загуби заради него.

Тъкмо стигна последното стъпало, когато чу да се отваря врата. Обърна се и видя чернокоса жена с огромен бюст да се надвесва над парапета.

— Само вие ни липсвахте! — извика тя ядосана. — Нощем ласкаете, а сутрин крещите. И какво си въобразявате с това БМВ пред вратата? Вие наистина ще уморите момичето!

Побърза да излезе. „За да спечеля Бланш трябва да се преборя и с този змей!“ Но беше влюбен и за нищо на света не искаше да я загуби.

V

Бланш пиеше кафето си, разглеждаше вестника и се наслаждаваше на сутрешното спокойствие. Опитваше се да не мисли за разгорещената разправа с Антъни. Срамуваше се, че не може да се овладее. „Не предполагах, че съм толкова избухлива...“

Когато телефонът иззвъня, се поколеба дали да вдигне слушалката. Страхуваше се, че е той, а все още не знаеше как да се държи с него. Все пак се обади. Беше Ван и се зарадва като чу спокойния му глас.

— Извинявай, Бланш, но отново имаме нужда от теб. Става въпрос за Бени.

— Струва ми се, че вече не можете без мен — засмя се тя. — Какво има?

С телефона в ръка ходеше нервно напред-назад из стаята. Възнамеряваше днес да си потърси работа в някоя фабрика и тъкмо бе прочела във вестника подходяща обява.

— Бени е добре — продължи Ван, — но Джени е болна от шарка. Бог знае откъде я довлече. Не е контактувала с други деца.

Бланш вдигна рамене.

„Най-вероятно от брат си — помисли си виновно, — който в мръсната детска градина си играеше с всички онези деца.“

— Щом Джени има шарка, Бени сигурно също ще се разболее — изпророкува.

— Точно от това Либи иска да го предпази и предвидливо реши да го отстрани.

— Що за глупости! Той ще я изкара по-късно, но всичко ще е започнало отсега.

— И аз й казах същото, но тя не е съгласна и се обаждам да те питам дали ще можеш да го вземеш за няколко дни. Разбирате се толкова добре. Моля те, Бланш!

— Не знам — отвърна колебливо. — Ще ми провали всичките планове, но от друга страна не искам да ви отказвам. Още днес ли

трябва да стане?

— Дори веднага. Лекарят каза, че може и да има късмет и да му се размине, въпреки че е малко вероятно. Но Либи все пак се надява, а нали знаеш какви са майките.

„О, Боже! Та аз изобщо не зная какви са майките. Никога не съм се интересувала от деца, а изведнъж се оказва, че светът се състои само от майки и деца и всички очакват, че тъкмо аз разбирам най-добре майчината психика.“

— Е, добре. Ще взема Бени. Идвам след половин час. Либи сигурно няма време да го доведе.

Вече излизаше, когато намери в коридора двадесетте долара. Разбра, че са от Антъни, тъй като из къщи никога не оставяше така пари. В първия момент пребледня, после силно се изчерви. „Да не би това да е... «възнаграждение» за последната нощ? Не. Антъни не би направил така. Просто не е в негов стил.“ Сети се за ресторанта, за заплатата, която ѝ дължаха и за великодушното предложение от страна на Антъни той да ѝ даде парите. Помоли го мислено за прошка и си нае с тях едно такси.

— Бланш, не би ли могла да се върнеш за една седмица вкъщи?
— обикаляше Ван из детската стая, докато Либи ѝ подаваше гукация Бени.

Джени се разрева истерично, веднага щом забеляза леля си.

— Нека да излезем — изстена Бланш нервно. — Писъците ѝ ще ме побъркат. Защо Джени изобщо не ме обича?

— Нямам представа — Ван вдигна рамене. — Децата също изпитват симпатия и антипатия. Не ѝ се сърди, все някога и тя ще те посрещне със същата лъчезарна усмивка като брат си.

Бланш целуна нежно племенника си по розовата бузка.

— Защо да се връщам вкъщи?

— Либи се страхува, че в апартамента на Дейвид Бени няма да се чувства добре.

— Така ли мисли? — засмя се тя. — Бени е бебе, а бебетата се чувстват добре там, където ги гледат добре. Или ще го гледам у Дейвид или изобщо няма да го взема.

— Не бъди толкова дебелоглава, Бланш. Ти така или иначе не можеш едновременно да работиш и да се занимаваш с него. Затова би могла да послушаш Либи.

— А какво правят другите жени, които имат деца, не могат да ги дадат на детска градина, тъй като няма свободни места, а на всичко отгоре трябва и да работят?

— Не знам.

— Аз също, но ще се опитам да разбера. Бени ми идва като по поръчка.

Бланш не отстъпи — брат ѝ и Либи бяха принудени да се съгласят с нея. Докато Ван наместваше в поршето ѝ чанта с играчки и куфар с други необходими неща, тя се преобличаше в спалнята си. Джинсите и тениските ѝ бяха омръзнали.

„Щом няма да работя днес, значи мога да си позволя мънишко лукс“ — помисли си. Облече зелена копринена рокля, обу високи обувки и си сложи диамантения пръстен, който беше получила от баща си по случай успешното завършване на следването.

Ван я придружи до апартамента на Дейвид. Беше невъзможно да качи сама всичко, което Либи бе изпратила за синчето си, а освен това искаше да откара обратно поршето ѝ, иначе все някой щеше да забележи скъпата ѝ придобивка.

На другата сутрин хвърли копнеещ поглед към зелената копринена рокля, окачена в гардероба и със стиснати зъби събра цялата си воля, за да облече старите джинси и старата тениска. Скъпият диамантен пръстен остави внимателно на шкафчето зад леглото на Дейвид. „Щом не мога да го нося, нека поне да го поглеждам от време на време.“ Бени пренощува отново в сандъка. След като се събуди го окъпа, облече, нахрани го и телефонира до бюрото по труда. От Антъни нямаше никаква вест. Избягваше да мисли за него. Чувствата ѝ бяха доста объркани.

— Днес търся по-особена работа — обясни на дамата от службата. Беше ѝ много интересно дали ще ѝ предложи нещо. — Имам едногодишен син, който непременно трябва да взема с мен.

За момент не се чуваше нищо.

— Ало? — извика Бланш. — Разбрахте ли ме?

— Бъдете по-търпелива — смърри я служителката. — Обслужвам не само един телефон!

Сдържа гнева си и зачака.

— Има нещо за вас — отговори ѝ най-после. — В четири часа в зоологическата градина. Може да вземете и сина си. Обадете се на портиера, той ще ви препрати. Заплащането е пет долара на час. Облечете си стари дрехи и по възможност бъдете с гумени ботуши.

— Гумени ботуши посред лято? — помисли си, че не е чула добре.

— Не е задължително, щом искате да си мокрите краката. Ще помагате на прислужниците при почистването на клетките.

Нещо щракна и разговорът беше приключен. Бланш стоеше недоумяващо със слушалката в ръка. „Да чистят клетките в зоологическата градина? Това наистина ще е приключение.“ Помисли малко и реши, че може да опита. „Дано в шкафовете на Дейвид се намерят чифт гумени ботуши и що-годе по-малък номер!“

Половин час по-късно сложи Бени в скърцащата количка, взе гумените ботуши, чиито върхове предварително бе натъпкала с малко парцали и тръгна. Опита се да намери Дейвид да ѝ направи още няколко снимки, но го нямаше вкъщи.

— Надявам се, че обонянieto ви не е много чувствително — посрещна я портиерът на входа. — Днес са на ред клетките на маймуните, а от всички останали животни те замърсяват най-много. Ще ги откриете по миризмата.

Бланш пребледня. „Да не би да очакват, че ще вляза в клетките? Маймуните не са ли опасни? И къде ще оставя детето?!“ Нервно подкара количката. Бени гледаше различните животинки и подскачаше от възторг. Когато минаваха покрай слоновете извика въодушевено, а щом стигнаха до къщата с маймуните и се приближиха до стъклениите им клетки, се втренчи едновременно учуден и уплашен от скачащите насам-натам екзотични създания.

— При вас ли трябва да дойда? — обърна се Бланш към мъжа с гумени ботуши и син гащеризон, който метеше стърготините по пода.

— Вие ли сте от бюрото?

Тя кимна. Прислужникът ѝ посочи малката вратичка отстрани.

— Влезте.

— Маймуните няма ли да ми направят нещо? — попита страхливо. — И къде да оставя количката?

— Там, където е. Не се притеснявайте, животните няма да ви закачат, ако не ги дразните. Носите ли си ботуши? Ще ви потриват, започваме с маркучите.

Бланш остави Бени в ъгъла и провери дали е добре вързан. После obu ботушите, които ѝ стигнаха до коленете. Чувстваше се като на кокили, но тръгна. Влезе през малката вратичка в коридор, от който започваха отделните клетки. Те не бяха затворени. Странно бе чувството, което изпита, гледайки животните без преграда и отблизо.

— Елате, елате! — окуражаваше я прислужникът. — Не се страхувайте, нищо няма да ви се случи.

Маймуните висяха по лостовете и по клоните на дърветата и я гледаха любопитно, а тя раздвояваше вниманието си между тях и Бени, когото нито за секунда не изпусна от очите си. Ако знаеше, че ще е невъзможно да е плътно до нея, нямаше да приеме тази работа. Но вече бе тук, а и малкият така се радваше на животните. Най-много му хареса едно малко шимпанзе. Умираще от удоволствие, когато то — не по-голямо от самия него — опреше глава о стъклената стена и мигаше уплашено.

— Трябва само да държите маркуча — рече ѝ прислужникът. — Всичко друго ще върша аз. Ще можете да наблюдавате и сина си. Дръжте маркуча насочен към тългите, не нагоре. Аз ще отида да пусна водата — пхна го в ръцете ѝ и излезе от клетката.

Бланш остана сама с маймуните. Гледаха я тъпо с хлътналите си очи. „Наистина ли са толкова безобидни, колкото твърдеше прислужникът?“ Не се чувстваше особено добре сред тях. Поглеждаше нервно Бени, но той не ѝ обръщаше никакво внимание. Малкото шимпанзе се премятеше, племенникът ѝ викаше от удоволствие и се опитваше да го имитира. Бланш замръзна. „Господи, ако количката се обърне!“ Но тя само се поклащаше леко, а и той беше здраво вързан.

— Внимавайте! — извика ѝ служителят. — Водата вече е пусната.

Тя инстинктивно насочи маркуча към единия ъгъл. Струята плисна изведнъж върху пода и стените. Маймуните заскачаха, крещейки, по клоните. Бени се радваше толкова бурно, че люлееше цялата количка. Мъжът се върна.

— Това беше всичко — каза той и я погледна доволен. — Останалото ще свърша сам. Трябвате ми само когато пускам и спирам водата. Доведете малкия вътре, така ще сте по-спокойна, а и за него ще бъде незабравимо удоволствие.

— Имате предвид да го вкарам тук, в клетката? — недоумяваше Бланш.

За миг като видение пред нея изникнаха физиономииите на Либи и Ван — пребледнели и ужасени. „Ще припаднат, ако узнаят, че синът им седи в клетката при маймуните.“ Тя се засмя звучно.

— Щом може. Имате право, малкият сигурно ще се зарадва, а и надали през живота си ще му се удаде друг такъв случай.

Излезе и отвърза Бени. Докато го носеше, се разколеба за миг, но неописуемата му радост я окуражи. Той бръщолевеше оживено и махаше сияещ на животните. Само след няколко минути обаче обръщаше внимание единствено на малкото шимпанзе. Протегне ръчички към него, маймунчето направи същото. Бланш го доближи още повече. Шимпанзето покаже зъбите си, Бени също примигне с очи — детето го последва. Когато то пхна един от косматите си пръсти в устата, той започна да смуче палеца си. Прислужникът ги наблюдаваше с интерес и се смееше на номерата им. Бланш си представи, колко добре би било, ако Дейвид е тук с камерата си, за да им направи няколко снимки, но...

— Нали ви казах! Малкият е толкова щастлив. Оставете го на земята. Двамата ще си играят чудесно. Допаднат си, вижте ги.

— Не, моля ви, това вече е прекалено — протестираше тя, мислейки си за бълхите, от които другите маймуни взаимно се пощеха.

Само докато отстъпи няколко крачки назад, шимпанзето скочи и се приближи скимтейки.

— Няма майка — обясни служителят, без да прекратява работата си. — Редуваме се с колегите и го вземаме вечер вкъщи. Днес отново аз съм на ред.

— Вземате го вкъщи? — недоумяваше Бланш. — Имате предвид в жилището си?

— Разбира се. Докато е малък и не прави бели, какво пречи. Нощем се страхува от големите маймуни.

— Но сред тях би трябвало да се чувства по-добре отколкото сред хората.

— Да, но не е така. Сама виждате.

Маймунчето подтичваше премятайки се, Бени ръкомахаше и настояваше леля му да го пусне долу.

— Не, Бени!

Докато го слагаше обратно в количката, той започна недоволно да вика. От другата страна на остъклената преграда го последва и шимпанзето.

— Стига за днес — каза мъжът. — Готови сме. Елате и утре, ще ми трябват.

— С удоволствие.

— Тогава да тръгваме. С кола ли сте или да ви откарам до някъде? Така или иначе ще повикам такси.

— Бих се радвала да ни вземете.

— Хайде! — той протегна ръце и малкото шимпанзе се хвърли към него. — Отиваме си вкъщи. И приятелчето ти ще дойде с нас.

Пред зоологическата градина се качиха в едно такси.

Шимпанзето се гушна на гърдите на прислужника и затвори очи. Бени го гледа известно време, после и той клюмна.

— Уморено е — каза тихо мъжът и помилва животинчето.

— Бени също — засмя се Бланш.

В следващия миг колата спря внезапно, нещо изтрещя, шимпанзето скочи напред, а тя стисна Бени толкова силно, че той заплака.

— По дяволите! — изруга шофьорът. — Само това ми липсваше.

Беше го блъснал един тежкотоварен камион. Стигна се до споразумението да се извика полиция. Прислужникът каза, че го болял гърбът и бе откаран в болницата.

Междувременно Бланш стоеше по средата на улицата, държейки в едната си ръка Бени, а в другата маймунчето и си мислеше, че това просто е лош сън. Но двамата шофьори я върнаха на земята.

— Можете пак да се качите — каза таксиметровият и й отвори вратата.

— Сигурен ли сте, че колата е наред? — попита тя.

— Да, и даже вози — потвърди той натъртено и тримата отново заеха местата си на задната седалка.

В джоба на якето й прошумоляваха двадесетте долара, които беше изкарала днес.

„Интересно — мислеше си, — цялото ми трудово възнаграждение отива за таксите.“

Бланш сбърка като не се върна веднага в зоологическата градина, а се прибра вкъщи — т.е. в апартамента на Дейвид — и едва тогава телефонира.

— Слушайте — опитваше се да обясни. — Един от вашите прислужници катастрофира с такси на път за вкъщи и бе откаран в болницата. Носеше малко шимпанзе, което в момента е при мен. Моля ви, вземете си го!

— Малкият Рики? Него всички го знаят. Та той е съвсем безобиден и няма да ви направи нищо. Не можете ли да го задържите до утре сутринта? В момента няма кого да пратим.

— Цялата нощ?! — възкликна Бланш ужасена.

— Ще е много мило от ваша страна. Обадете ни се пак утре. Щом шофьорите ни дойдат на работа веднага ще го вземем. И още нещо, мис — продължи мъжът от другата страна на телефона. — Довечера дайте на Рики чаша мляко, ако имате и един банан. Тъй е свикнал. И му постелете одеяло на дивана или на леглото. Нашите служители така са го научили.

Бланш остави слушалката зашеметена. „На гости“ вече й беше не само бебето, но и маймуна. Засмя се на нелепата ситуация и се зае с приготвянето на малките. Успя да спре Бени, преди да е отхапал от банана, който шимпанзето любезно му предлагаше, но да го накара да си легне без животинчето беше вече сериозен проблем. Ревеше като че ли го дерат, протягаше ръце към Рики и с нищо не показваше, че е уморен и му се спи. Бланш се чудеше къде е най-подходящо и за двамата. Идеалният вариант бе маймуната да спи в сандъка, а Бени при нея в леглото, но той не искаше и да чуе за това. Щом го сложеше на кревата пълничките му бузки се обливаха моментално в сълзи. Стоеше безпомощна. В никакъв случай не биваше да ги остави заедно. Би било прекалено. Въздъхна тежко и премести детето отново на пода. Докато блъскаше главата си с „легловия“ проблем, двамата пълзяха по земята, обути само с гащички. Бени прегръщаше нежно маймунчето и засия от щастие, когато и то му отвърна със същото. Бланш неволно се засмя. „Поне Дейвид да беше тук — щеше да се възползва от ситуацията. За такива снимки сигурно би получил награда от всеки вестник.“

Внезапно й хрумна нещо:

— Ти ще спиш в сандъка — нареди на Бени. — А ти, Рики — помилва шимпанзето по косматата глава и то я погледна така сериозно, сякаш разбираше всяка дума, — ти ще спиш в клетка, която сама ще ти измайсторя. И отсега нататък да не съм чула глас, ясно ли ви е?

Сандъкът пригответи бързо, но как се прави маймунска клетка? Имаше намерение да откачи вратата на гардероба и да опъне мрежа, но откъде да я намери? Докато размишляваше, Бени и Рики заспаха.

Изглеждаха страшно уморени. Може би толкова много, че и топ не би могъл да ги събуди. „Това се казва шанс.“ Взе да ги изпробва. Кашляше, шумолеше, свиреше с уста, говореше им, уви, не се помръдваха. Можеше спокойно да ги раздели, без да срещне протест от тяхна страна. Сложи Бени в сандъка и реши отчасти въпроса. На шимпанзето стъкми набързо легло от одеяла и възглавници, после се промъкна в кухнята да донесе ремъците, с които укротяваше племенника си в количката. Внимателно ги завърза на възел да не би Рики да се измъкне. Въздъхна облекчено. „Ако имам късмет, може би до сутринта ще бъда оставена на мира от непослушните си гости.“ Позвъни на Ван и на баща си. Изкъпа се и си облече копринената нощница.

Около десет часа, когато тъкмо мислеше да си ляга, чу тихо почукване на входната врата. Поколеба се за миг и реши, че така ѝ се е сторило, но се почука втори път. Чудеше се, кой ли си позволява да я търси в апартамента на Дейвид в десет вечерта без поне да я предупреди по телефона. Нямаше никаква представа, но изведнъж се сети за съседката, Мария Ламонца — милата мексиканка, от чието кулинарно изкуство Дейвид бе възхитен. Навярно бе разбрала, че Бени е тук и чукаше тихо, за да не го събуди.

Мария имаше вид на жена, която е вкусила от всичко в живота и Бланш харесваше такива жени. Наметна халата на Дейвид и още в коридора подвижна, че идва. Отвори и замръзна на мястото си. Пред очите ѝ имаше огромна кошница червени рози, увити с целофан и украсени с пъстри панделки. Иззад цветята и бутилките в кошницата се подаваше разрошена къдрава глава.

— Антъни!?

Чудеше се дали да продължи да му се сърди и да го отпрати или да го покани. Той, използвайки кошницата за щит, се опитваше да влезе вътре.

— Невъзможен си — сопна му се тя. — Не искам да те виждам повече.

— И въпреки, че не приемаш извинението ми, ще вляза — той невъзмутимо остави тежката кошница на пода.

— Ти ме обиди и една глупава кошница не може да оправи нещата — цупеше се Бланш.

— Дори и червените рози?

Тя поклати отрицателно глава.

— Дори и те?!

Антъни я придърпа безмълвно към себе си и затвори устата ѝ със страстна целувка. Големият халат на Дейвид се свлече от раменете ѝ и той усети през тънката материя топлината на тялото ѝ. Взе я на ръце и я отнесе в спалнята.

— Не... — протестираше не особено убедително Бланш, докато я поставяше на леглото и събличаше бялата ѝ нощничка. — Твърде много опростяваш всичко, Тони...

Ръцете му я галеха непрестанно и езикът му докосваше толкова нежно гърдите ѝ, че скоро въобще не можеше да му се противопоставя. Копнееше за него толкова много! Протегна ръце и го привлече плътно до себе си.

— Това означава ли, че приемаш извиненията ми? — прошепна ѝ Антъни докато гасеше лампата и се събличаше сръчно в тъмното.

— Не си въобразявай — усмихна се тя. — Просто ме хвана натясно.

— Кое то явно не ти е неприятно — той се търкулна до нея в леглото.

— Да си призная, в момента наистина не е.

— Колко си хубава! — Антъни продължаваше да възбужда тялото ѝ с устните си. — Луд съм по теб и ти го знаеш. Ах, ти, малко дяволче!

Бланш блажено потръпваше под непрекъснатите му ласки.

— Целуни ме, говориш прекалено много...

Целувките му ставаха все по-страстни, ръцете му ловко се плъзгаха по гърдите ѝ, по корема между бедрата. Бланш простена тихо. Цялата бе обхваната от прекрасния огън, който Антъни разпалваше в нея.

— Не ме карай да чакам повече — замоли го тя.

Виеше се и отвърщаше жадно на целувките му, докато той внимателно проникваше в нея.

— Обичам те! — призна победена. — О, колко те обичам!

Изведнъж осъзна, че цял ден е копняла за него. Разбра, че просто си принадлежат един на друг.

— Аз също те обичам, Бланш...

Под напора на прииждащите сладостни вълни ханшът ѝ стръвно се впи в неговия и двамата изживяха опияняващ екстаз.

Лежаха мълчаливо един до друг. Антъни я зави грижливо. Бланш се гушна доволна на гърдите му.

— Все още ли мислиш, че съм жестока майка?

— Не, но си побъркана майка — Антъни я целуна по челото.

Тя се опитваше с последни сили да задържи очите си отворени и да му каже нещо, но вече не си спомняше какво. Беше много уморена. Знаеше, че е нещо важно, нещо... важно, което... засяга Бени... Но вече беше заспала.

Антъни се събуди към пет часа. Чувстваше се отпочинал, бодър и щастлив, че лежи до все още спящата Бланш. Слънцето беше изгряло и лъчите му проникваха в стаята. Огледа се любопитно наоколо. Знаеше толкова малко за Бланш: самотна, страстна, красива жена с дете, което възпитаваше не по християнските закони. Погледът му попадна върху бялата ѝ копринена нощница, която лежеше смачкана на земята. Въпреки, че не разбираше много от дамско бельо, съзнаваше, че това е доста скъпа дреха. „Дали Бланш сега я е купила?“

Продължи да обхожда с поглед евтините мебели, докато стигна до зелената копринена рокля, висяща на закачалка в отворения гардероб. „Кога ли Бланш носи такива фини неща?“ Досега я беше виждал само в джинси и обикновени тениски. Роклята бе екстравагантна, както и високите обувки, грижливо оставени пред гардероба. Не я разбираше. Внимателно се надигна и се взря в лицето ѝ. Така както спеше, изглеждаше страшно сладка и невинна. „Но такава ли е в действителност? Откъде взема пари за толкова скъпи дрехи?“

В този момент един слънчев лъч попадна върху чекмеджето зад старото легло и се отрази в него. Антъни замижа за момент от блясъка,

но после разпозна пръстен. Взе го и го разгледа с интерес. Беше прекрасен и камъкът на него бе съвсем истински — най-красивият диамант, който някога бе виждал, и навярно струваше цяло състояние. Погледна отново смаян пръстена, после Бланш. Как се е добрала до тази скъпоценност? Откъде се е сдобила с този пръстен? Тези въпроси не излизаха от главата му. Накрая не издържа и тихо стана. Стаята беше много малка, така че нямаше възможност да ходи напред-назад, което беше в стила му, когато размишлява. Застана до прозореца и погледна надолу към улицата, която все още бе тиха и безлюдна. Само пощальонката буташе зелената си количка. Обърна се колебливо. Бланш спеше дълбоко. Въпреки, че с удоволствие би я взел в прегръдките си, за да се любят още веднъж, послуша разума си и не я събуди. Започна да се облича. Искаше да изчезне колкото се може по-бързо. Не можеше да се начуди откъде има този скъп пръстен, но знаеше, че тя никога не би му показала.

Преди да излезе реши все пак да погледне Бени. Донякъде беше дошъл и заради него. Ще отида да му кажа на дребосъка „добро утро“. Отвори безшумно. В стаята беше доста тъмно. Бланш бе дръпнала завесите и светлината едва проникваше през процепа на вратата. Приблужи се опипом до леглото на Бени, чийто контури едва разпозна, тъй като по странен начин наподобяваше повече сандък. Това също много го учуди. „Толкова бедна ли е, че не може да купи дори на детето си малко по-прилично креватче.“ Надникна в него. Посегна да помилва Бени по главата, но веднага се отдръпна ужасен. Две груби окосмени ръце се показаха и го докоснаха по лицето.

— Бланш, Бланш! — Антъни се стрелна със светкавична бързина. След вика му се чу дрезгаво ръмжене.

— Бланш, за Бога, събуди се! Нещо става със сина ти — разтърси я здраво. — Той е... той... прилича на някакво животно. Господи, Бланш, събуди се най-после!

Бланш се стресна и го погледна недоумяваща. Отметна от лицето русите си къдрици, разтърка очи и попита прозявайки се:

— Какво пак се е случило? О, Тони, сутрин винаги ли си толкова истеричен? Защо крещиш като побъркан? Не можеш ли да се съобразяваш с нервите ми?

— Бланш, моля те! — шепнеше Антъни дрезгаво и поглеждаше със страх към другата стая. — С Бени се е случило нещо ужасно!

— С Бени? — Бланш изтръпна от ужас. Беше съвсем забравила за шимпанзето.

— Да, с Бени. Докоснах го и беше толкова космат като... като някоя маймуна.

— Като маймуна? — изведнъж си спомни всичко, хвърли се обратно в леглото ѝ започна да се смее неудържимо. — Да не би да си влязъл в другата стая? — успя накрая да го попита.

Той кимна.

„В тъмното е пипнал шимпанзето вместо Бени.“ Гледаше смаяната му физиономия и се заливаше от смях, макар че ѝ беше малко жал за него.

„Тази жена е побъркана, съвсем побъркана!“ — мина през главата на Антъни.

— Като маймуна, като маймуна — повтаряше Бланш, продължавайки да се кикоти: — О, Антъни, извинявай, но си направил такава смешна физиономия. Миличък, та това наистина е маймуна!

— Маймуна?!

— Да. Да не мислиш, че Бени ще спи на креслото? Не, това е едно малко шимпанзе. Нищо чудно, че си се изплашил, Тони. Наистина имаме в апартамента жива маймуна от зоологическата градина.

— На креслото ли? Не говоря за маймуната на креслото, а за някакво странно същество, което лежи в сандък.

Бланш извика. Както си беше съвсем гола скочи от леглото, изтича в другата стая и светна лампата.

— Къде е?! — питаше, останала без дъх и гледаше изумена празното кресло и ремъците. — Господи!

— В сандъка — отвърна ѝ Антъни.

— В сандъка?

Бланш се обърна и това, което видя я накара да прихне отново.

— Не, това е невъзможно.

На дъното се гушеха две съвсем различни главици и я гледаха сънено две зелени и две черни очета.

— Ах, ти, дяволче. Бих искала да знам как си се освободил. Бях сигурна, че няма да можеш да се измъкнеш и ще спиш непробудно до сутринта.

Забеляза втрещения поглед на Антъни.

— Да не мислиш, че съм сложила животното да спи при Бени в сандъка? Не, Тони, толкова побъркана все още не съм.

Хвана маймунчето за ръцете.

— А сега вън, малко чудовище. И въпреки, че Бени те обича толкова много трябва да има някаква граница!

Шимпанзето се остави безропотно да го извади. Бени също седеше спокойно и наблюдаваше как отнасят приятелчето му в банята.

— Обясни ми само едно — помоли Антъни, който я беше последвал. — Откъде имаш Рики? Ще го задържиш ли? Не те ли е страх, че може да зарази с някоя болест Бени. Та той е животно, Бланш, колкото и да е миловиден.

Бланш му разказа накратко как се е сдобила с екзотичния си гост. Накрая добави, че трябва веднага да се обади в зоологическата градина, за да каже, че Рики се е събудил и могат да дойдат да си го вземат. Тикна животинчето в ръцете му.

— Подръж го докато телефонирам. Или може би искаш сам да го откараш в зоопарка?

Антъни държеше маймуната на разстояние от себе си и я гледаше ужасен. Бланш се засмя.

— Добре, забрави това. Само попитах. Мисля, че маймуните не те привличат особено.

VI

Телефонът на зоологическата градина даваше постоянно заето и Бланш реши да не си губи повече времето, а по-късно да върне сама Рики.

— Не си тръгвай сега — помоли тя нежно Антъни, — помогни ми за Бени, толкова е хубаво, че си при нас.

— Наистина ли мислиш така? — изненада се той от спонтанната ѝ нежност и отново се замисли за Бени.

„Как ли понася това дете странното възпитание на майка си, настроението ѝ, което непрекъснато се променя и множеството мъже, с които дружи.“ Един час по-късно, когато палеше БМВ-то си той се запита отново за последното. Забеляза бялата кола със свален гюрук, която идваше насреща, спря и се намръщи. Разпозна фотографа, който веднъж завари у Бланш и с когото тя сърдечно се бе сбогувала.

Антъни гледаше като хипнотизиран младия, добре облечен чернокос мъж, който небрежно затвори вратата на елегантния си спортен автомобил и, подсвирквайки си, влезе във входа ѝ. Проследи го с поглед. За пръв път в живота си изпита ревност — чувство, което досега не познаваше и именно затова страдаше двойно повече.

— Здравей, Дейвид! Идваш като по поръчка — поздрави Бланш стария си приятел. — Погледни какво си имаме — усмихвайки се тя му посочи маймунчето.

— Откъде се взе това? — попита Дейвид учудено. Докато Бланш му разказваше историята, той направи няколко снимки на Бени и Рики.

— Разполагаш ли с време?

— Какво имаш предвид?

Тя го погледна умоляващо:

— Можеш ли да ме закараш с маймуната до зоологическата градина? Трябва най-после да я върна, а и там ще можеш да ме снимаш за доказателство, че не ме е страх от работата при животните.

— Е, добре — съгласи се Дейвид и започна да прибира камерата си. — Само да не се бавим много.

Бланш пригответи набързо Бени и шимпанзето.

— Готова съм. Ще ми отвориш ли или предпочиташ да носиш Рики?

Дейвид изобщо не се въодушеви от идеята ѝ и направи същата гримаса като Антъни преди малко.

„Бедното малко животинче — помисли си Бланш съчувствено и притисна маймунчето към себе си. — Не бъди тъжен, поне Бени те обича.“ Горещо се надяваше да не срещне никого по стълбите, защото нямаше да ѝ е приятно да отговаря на любопитни въпроси.

— Какво става с къщата? Напредва ли работата? Кога ще я обзаведеш?

— Надявам се, че ще е скоро — отвърна ѝ оптимистично Дейвид. — Остава бояджията и фаянсджията да приключат и всичко ще е готово. Да вдигна ли гюрука? — попита той, след като Бланш, Бени и Рики се бяха настанили. — Иначе маймуната може да избяга.

Бланш кимна.

— Добра идея!

Дейвид натисна едно копче и гюрукът плавно се вдигна. Тръгнаха. Бланш се занимаваше с Бени и Рики и не поглеждаше към улицата. Не забеляза колата на Антъни, която ги следваше на почетно разстояние.

— Този мръсник иска да бъде само негова, затова вдигна гюрука — мърмореше си гневно Антъни зад волана. — Обзалагам се, че точно той ѝ купува скъпите дрехи, а сигурно е и баща на Бени. Онзи едрият, с червеникавата коса, може също да ѝ е любовник, защото с малкия доста си приличат. Освен това, никой не знае колко още се навъртат около нея — той удари ядосано с юмрук по коляното си, като си представи колко много мъже са обладавали красивото ѝ тяло. — По дяволите, мисля, че я обичам — и от устата му се изплъзна: — Бланш, обичам те!

Дейвид паркира колата си пред входа на зоологическата градина. Подмина го и спря стотина метра по-нататък.

„Ще видим какво ще правят, след като си тръгнат оттук“ — мислеше си Антъни. Беше твърдо решен да следи Дейвид ако ще и цял ден, но да разбере, къде живее и дали Бланш ще го посети.

Дейвид направи цяла серия от снимки на Бланш и на повечето от работниците в зоологическата градина, Антъни видя как съперникът му излезе сам от зоопарка и мрачното му лице се поразведри. „Поне сега Бланш не е с него.“ Последва го. Тръгнаха на запад.

— Ще разбере къде живее този плейбой — продължи монолога си. — Обзалагам се, че има голяма къща с басейн и всичко останало.

Съвсем не беше обективен, защото самият той притежаваше такава. Фотографът зави по „Лабел стрийт“ и спря пред красива стара къща, която имаше скеле от едната страна. Тази улица беше на три минути път от „Мичигънстрийт“, където се намираше неговата.

— Значи тук Бланш „лови“ любовниците си — въздъхна Антъни отчаяно. — Почти пред собствената ми врата. Цяло чудо е, че още не сме се срещнали. Може би е компаньонка — подпря ръце на волана и отпусна глава.

— Не трябва да я виждам повече и просто да я забравя.

О, Бланш, Бланш, защо те срещнах?!

Дейвид бе свалил отново гюрука на колата си и слизаше елегантно от нея. С бързи крачки изчезна зад вратата от ковано желязо. Антъни вдигна глава и погледна часовника си. „Господи, почти е десет.“ Натисна така здраво газта, че гумите изсвириха.

— „Сигурно е магьосница! — разсъждаваше мрачно на път за болницата «Джеферсън». — Омагьосала ме е иначе нямаше да забравя всичко заради нея.“

Бланш буташе към къщи старата скърцаща количка, в която седеше Бени. Бе приключила със зоологическата градина. Върна малкото шимпанзе и заяви, че не иска да работи повече там. Беше прекрасен летен ден, през който с голямо удоволствие би седяла в градината на бащината си къща и би описвала за вестника преживяванията си. Освен това, имаше нужда от няколко часа почивка, тъй като новият ѝ живот беше доста напрегнат.

— Е, Бени? Не би ли се чувствал по-добре в собственото си креватче?

Момченцето извика радостно и я погледна сияещо, като че ли разбра въпроса ѝ.

Най-после се прибраха къщи. Телефонът звънеше. Беше Ван.

— Фалшива тревога, Бланш — каза той, — можеш да ни върнеш Бени или аз ще дойда да го взема. Джени е добре. Не било шарка, а някаква алергия. Кога мога да взема детето?

— Най-добре веднага — облекчено му отвърна. — Искам да поседя малко в градината. Всичко се нарежда чудесно.

Един час по-късно Бени и вещите му бяха у дома си.

Промяната на обстановката не му направи никакво впечатление и той продължи весело да бърбори.

— Бени е много добро дете — рече Бланш на снаха си. — Погледни го как седи — същински мъничък Буда. Като детегледачка свободна ли съм вече?

— Така изглежда, Бланш. Много ти благодаря.

— Няма защо. Ако ви потрябвам, днес ще бъда на терасата и ще пиша репортажа си.

Не заобиколи по улицата, а мина през портичката, която баща ѝ бе направил на оградата между двете къщи. Най-после с ледена напитка в ръка се отпусна на терасата и се отдаде на мечти. „Как да продължа с Антъни? Изобщо не искам да продължавам. Що за човек е той? Сигурно е страшно зает, но и аз също. Ако спечеля поста сенатор, към което толкова се стремя, почти няма да имаме време един за друг.“ Потънала в мисли, Бланш съзерцаваше белите облаци. „Колко време трябва да прекарват двама души заедно, за да са щастливи? Един, два или двадесет часа на ден? Всъщност, не са ли важни само чувствата? Ако с Антъни се обичаме, щастието ни не би могло да зависи от времето.“ Затвори очи. „Трябва само да бъда търпелива. Бъдещето ще покаже какво ще стане между нас.“

Съсредоточи се върху репортажа за вестника и старателно описва всичките си досегашни наблюдения. Все още не беше достатъчно. Трябваша ѝ няколко интересни, даже пикантни истории. Изведнъж ѝ хрумна, че ако се присъедини към проститутките на „Сити скуеър“, ще може поне за малко да поразговаря с тях. „Тези жени също участват в изборите и имат мнение за политиката. И те се интересуват за благото на страната си. Защо да не изкопча и тяхното становище за партиите и политиците?“ Бланш се изтегна на кушетката. — „Ще намеря ли обаче

смелост да разговарям с Дейвид да ме снима с тях? Няма ли татко и приятелите ми от Вашингтон да ми се разсърдят за това екстравагантно хрумване? Може би първо трябва да разбере дали тези жени изобщо ще се съгласят да контактуват с мен.“ Скочи и изтича през малката портичка към къщата на брат си. Той можеше да ѝ помогне при осъществяването на тази идея.

— Ван, трябва да променя лицето си — връхлетя тя в кабинета му.

— Да го промениш ли? Та ти имаш най-хубавото лице в цял Хемънтън. Би било грях да го променяш. Защо вече не се харесваш?

— Харесвам се, не ме разбирай погрешно. Но тази вечер възнамерявам да правя нещо, при което никой не бива да ме разпознае.

— А, това ли било — въздъхна Ван облекчено. — Имаш предвид само временно. Е, как искаш да изглеждаш?

Покани я да седне на висок въртящ се стол и разгледа обстойно лицето ѝ, вече не с очите на неин брат, а с тези на козметичен хирург.

— Предупреждавам те — рече опипвайки челото и бузите ѝ, — по-хубава не мога да те направя, само по-грозна.

— Добре, но да бъде неузнаваема.

— Това има ли нещо общо с нашия план?

— Разбира се, но не бих желала да ти казвам — отвърна Бланш и го погледна смутено.

— Да не би да е рисковано? — обезпокои се Ван. — Ако нещо се случи, татко мен ще упреква.

Тя се засмя.

— Не се страхувай. Съвсем не е опасно. Хайде започвай, направи ме напълно неузнаваема.

— Затвори си очите и се отпусни.

Ван се занимава повече от час с лицето ѝ. Бланш почти беше заспала под нежните му, умело и бързо работещи ръце. Нямаше представа какво прави, но му се беше доверила напълно.

— Готово. Свърших. Хайде, Бланш, погледни се в огледалото. Само да не се сепнеш, вече изобщо не изглеждаш като Бланш Дароуд.

„Сигурно преувеличава“ — помисли си тя и отвори клепачи, но в следващия миг се ококори.

— Господи, Ван!

Едно съвсем чуждо лице я гледаше отсреща. Малкият ѝ тесен нос беше станал чип, под очите си имаше сенки, хубавата ѝ пълна уста беше тънка, а извитите ѝ руси вежди бяха вече тъмни. Взираше се втренчено в огледалото и сама не можеше да се познае.

— Ван — промълви тихо и се зарадва, че поне гласът и е останал същият. — Сигурен ли си, че можеш да върнеш предишния ми вид?

Брат ѝ седеше със скръстени ръце на бюрото и поклащаше нехайно краката си.

— Предупредих те, да не се стреснеш — той се усмихна доволно и без да скрива гордостта си от неволната ѝ похвала. — Да не мислиш, че бих те променил за цял живот!

Бланш остави огледалото и стана.

— Ти си истински художник! Странно е усещането човек изведнъж да стане друг, даже малко е страшно. Ела да отидем при Либи и близнаците да видим дали ще ме познаят.

Наистина, промяната у Бланш беше доста успешна. Либи изненадано погледна „непознатата“, която влизаше заедно с мъжа ѝ в детската стая. Бени и Джени се разплакаха.

— Но това съм аз — усмихна се Бланш доволна, при което снаха ѝ зина смаяна.

Бени престана да плаче. Той беше познал гласа ѝ и понеже Бланш не го взе на ръце, седна до плачещата си сестричка.

— Бени, ти си умно момченце — погали го Бланш. — А Джени винаги плаче, без значение дали ме е познала или не — погледна малката и поклати глава, след което излезе от стаята. — Ще доживея ли ден, в който и тя да ме посрещне усмихната като братчето си!

VII

Бланш хвана едно такси до „Сити скуеър“. Беше десет часа. Нямаше представа в колко се събират проститутките тук, но предполагаше, че е по това време. Беше облякла необичайна за нея рокля: тясна, яркочервена, с дълбоко деколте. Една приятелка ѝ я бе донесла от Париж. Досега не я беше обличала. Докато плащаше на таксиметровия шофьор, проблесна скъпият диамантен пръстен на ръката ѝ. Беше забравила да го свали. Мъжът погледна недоверчиво първо пръстена, после нея. Погледът му, издаващ пренебрежение и това, че всичко му е ясно, не ѝ се хареса. Тя се поколеба за миг и слезе.

Бланш Дароуд беше умна и интелигентна жена, но понякога твърде наивна. За това, което се случи на „Сити скуеър“, изобщо не беше подготвена.

— Хайде, да те няма, изчезвай — посрещнаха я още на първия ъгъл. — Какво търсиш тук?

— Моля ви — започна тя учтиво, — искам само да поговоря с вас.

— Искала да говори! Ей, елате всички тук, някаква нова иска да „поговори“ с нас!

Бланш гледаше с боязън как десетина момичета с къси поли и високи обувки запристъпваха към нея. Бяха привидно приятелски настроени, но за всеки случай се качи на бордюра. Така при нужда можеше лесно да избяга или да спре такси. Преди това обаче, непременно искаше да се опита да побеседва разумно с тях. Те вече бяха застанали в полукръг около нея.

— За кого работиш? — попита я една рижа и подпря ръце на хълбоците си.

— За никого, само се интересувам... — започна Бланш, но веднага бе прекъсната.

— Тя се „интересувала“. От какво ли? Нека отгатнем! Познайте, момичета, от какво ли се интересува тая с копринената рокличка.

— От нашите клиенти, разбира се и от парите ни — извикаха няколко.

— Не, само искам да поговоря с вас...

— Не ми обяснявай — отрязва я лидерката подигравателно и застана заплашително пред Бланш, която уплашено отстъпи назад.

— Извинявай, но нямаме нужда от конкуренция, предостатъчно сме — провикна се друга. — Тук си излишна, съжалявам!

Обърна се и побягна. Няколко разярени момичета я последваха, а останалите закрепяха от тротоара:

— Дръжте я, покажете й, че не трябва да си пъха носа тук!

Бланш беше повече възмутена, отколкото уплашена. Спря по средата на улицата. „Щом тези жени искат непременно да спорят с мен, моля!“ Решително пристъпи към тях. Видя, че едната е свила заплашително юмруци „Боже, ами ако наистина стане побой? Сигурно ще установят коя съм и всичко ще свърши с неминуем скандал.“ Представи си заглавията във вестниците:

„Бланш Дароуд, дъщеря на известния сенатор Глен Дароуд, и самата тя кандидат за сенаторски пост, арестувана за побой с уличници.“

Това щеше да бъде добре дошло за пресата и да има катастрофални последици за кариерата ѝ.

Рижото момиче изведнъж замахна яростно. Бланш побягна. Тичаше с всички сили. Мина на педя от някаква кола, която изсвири със спирачките си и спря на сантиметри от нея. Побеснял, шофьорът отвори вратата, изскочи навън и се развика:

— По дяволите! Не можете ли да внимавате? Да не мислите, че улицата е само за вас?

Бланш инстинктивно протегна ръце и застана точно пред фаровете.

— Питай я дали иска да я откараме — чу се глас отвътре. — Изглежда, искат да я бият.

„Гласът! Господи, аз познавам този глас! Антъни.“ Замаяна, замръзна на мястото си. „Без съмнение той е в колата. Какво да правя?!“

— Елате, ще ви откараме донякъде.

Мъжът, вече поуспокоен, я поведе внимателно. Беше приятелят на Антъни от таверна „Мимо“.

— Влизайте!

Той отвори рязко и я бутна вътре. Пред себе си тя видя тила на Антъни и тъмните му къдрици. „Ако само се обърне...“

Той наистина се обърна, но не я позна. Мислено Бланш благодари на Ван за майсторската му работа и се облегна назад. Трябваше да помисли как да се справи с още една трудност: да не я познае по гласа.

Приятелят му се качи, запали двигателя и потегли.

— Къде да ви оставим? — попита Антъни учтиво. Бланш забеляза колко внимателно оглежда русата ѝ коса. „Гласът ми, дали ще мога да го преправя?“ Преглътна.

— Хм, хм — изгъркори тя, вдигна ръка и посочи с пръст желаната посока.

— Чу ли я? — попита приятелят на Антъни. — Изглежда, има трудности с говора. Може би е няма. Наблюдавай я къде иска да слезе.

Антъни я гледаше настойчиво и Бланш затвори очи, за да избегне погледа му. Би могъл да я разпознае. Все пак нямаше много момичета с такива яркозелени очи.

— Не съм сигурен — рече той замислено, — но нещо в нея ми се струва познато, Фил. Не мога обаче да кажа точно какво.

— Само не казвай, че я познаваш. Интересно, май си имал работа с доста жени.

— Но само една ме интересува — отговори му тихо и се обърна отново напред.

— Знам, красивата блондинка със зелени очи, която видяхме в „Мимо“.

„Виж ти, дори си спомня за мен.“

— Да, тя е прекрасна, а тази тук изобщо не може да се мери с нея.

„Само ако знаеше, скъпи — помисли си Бланш, — само ако знаеше...“

Наближиха южната част на квартала и тя потупа Антъни по рамото. Посочи към улицата. Реши да повърви няколко пресечки пеша.

— Искате да слезе — каза Антъни. Спряха под една улична лампа.

— Чакай, ще ѝ помогна.

— Провървя ѝ с теб! — подхвърли Фил подигравателно. — Такова нещо не ѝ се случва често.

Антъни отвори задната врата и ѝ подаде ръка. От светлината на лампата нещо проблесна и той неволно погледна пръстите ѝ. „Пръстенът!“ Веднага разпозна красивия диамантен пръстен, който бе видял у Бланш.

„Какво търси пръстенът на Бланш у тая? Може би ѝ е приятелка, позната или роднина? Дали го е заела от нея или просто го е откраднала?“

— Коя сте вие? — попита, но се сети, че може би е и глуха.

Бланш го изглежда любопитно и, като съдеше по реакцията му, предположи какви мисли се въртят в главата ѝ.

„Трябва да се махам оттук, преди да се е осъзнал“ — и без да се сбогува си тръгна.

Антъни дълго се взира след нея:

„Странно, има походката на Бланш, има прекрасна дълга коса, същите зелени очи и въпреки това, изобщо не си приличат.“

— Не се заплесвай, качвай се — подвикна му Фил.

— Нека аз да карам, моля те. Искam да проследя момичето. Има нещо загадъчно у нея, което ме интересува — Фил седна на другата седалка.

— Възнамеряваш ли нещо? — попита многозначително.

Но не получи отговор. Тръгнаха.

Бланш се бе заблудила. Намираше се доста далеч от апартамента на Дейвид, затова взе такси. Незабелязано Антъни я проследи. Докато плащаше, той паркира на ъгъла.

„Дори живее в същата къща. Отдалече изглежда точно като нея. Вече нищо не разбирам. А може би е Бланш? Глупости, не е възможно. Тя е много по-хубава и не е уличница.“

Бланш се мъчи в продължение на един час да възвърне предишния си вид. Би предпочела Ван да свърши това, но тъй като плановите ѝ не се осъществиха, трябваше сама да се заеме. През цялото време си мислеше за Антъни и за смаяния му вид, когато видя пръстена. Зарече се да не го слага повече, докато всичко не се върне на мястото си. „А къде всъщност е виждал пръстена ми?...“

VIII

Цяла нощ Антъни бе измъчван от чувствата си. Опитваше се да забрави Бланш завинаги. Тя е толкова объркваща и всичко около нея е напълно непредвидимо. Друга такава жена не познаваше. Отклоняваше го от работата му и крадеше от ценното му време. Не искам да я виждам повече. Но наистина ли не искаше? Сърцето му се отбраняваше с всички сили срещу жестокото решение. Обичаше я, чувстваше липсата ѝ, нуждаеше се от нея, въпреки че разумът му за хиляден път го предупреждаваше: „Внимавай, вредиш на себе си!“.

След дълга борба реши да направи компромис. „Ще я посещавам само като психиатър, за да изуча по-добре възпитателните ѝ методи. Изследванията ми ще приемат друга насока.“ С други думи, самозалъгваше се, че ще му е достатъчно само да я вижда, без да се люби с нея. И така, още на другата сутрин стоеше отново пред вратата ѝ.

Бланш беше изненадана. Не го очакваше толкова скоро.

— Ти? — тя понечи да го прегърне.

Той се взря в лицето ѝ.

— Друг ли очакваше?

— Не, но дори да беше така, не те засяга. Какво има? Изглеждаш странно. Да не си ми сърдит?

Бланш бе озадачена. „Антъни не ме прегърна и не поиска да ме целуне. Значи ми се сърди. А защо ли е дошъл? Дали не ме подозира?“

— Мога ли да те питам нещо? — каза той бързо. Отбягваше погледа ѝ. Стоеше прав пред прозореца, а кухнята и гледаше навън. Бланш наблюдаваше широкоплещестия му гръб и неволно се усмихна. „Какъв атрактивен и привлекателен мъж!“

— Антъни... Обърни се. Защо ми се сърдиш?

— Искам да те попитам нещо — повтори.

— Питай тогава! — Бланш започваше да се ядосва. — И се обърни, ако ще говориш с мен! — тропна сърдито с крак. — Хайде, започвай кръстосания си разпит. Искаш да знаеш дали тази нощ съм

била сама? Или може би, дали съм измъчвала или подарила Бени на някого? Какво искаш?

„Отново показва ноктите си — помисли си Антъни. — Знае, че най-добрата отбрана е атаката.“

— Как скъпоценният пръстен попадна у теб, Бланш?

Зелените ѝ очи заблестяха. С най-голямо удоволствие би му казала истината, но още не бе дошъл подходящият момент. „Трябва да ми докаже, че ме обича като самотна бедна жена с малко момченце и ако издържи изпита ще му разкрия тайната си.“

— Какъв пръстен? — попита невинно.

— Мисля, че знаеш много добре какъв.

— Изобщо нямам представа.

— Пръстенът, който е на шкафчето до леглото ти.

— На шкафчето до леглото ми има пръстен? Много интересно! Да ти призная ли нещо, Антъни? На шкафчето до леглото ми е имало доста пръстени.

— Имало е доста пръстени? — повтори недоумяващо. — Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казвам. Аз съм гостоприемна и имам много приятелки, които винаги, когато пожелаят могат да спят у мен. Това, че оставят ценностите си тук или ги забравят, е едно, а фактът, че си ревнив — съвсем друго. Но и двете не ме интересуват.

Антъни размишляваше. Ако това бе истина, нямаше никакво основание за ревност. Надяваше се, че не го е излъгала.

— Бланш, Бланш! Направо ме подлудяващ!

— И защо? Какво всъщност правиш тук по такова необичайно време? Не трябва ли да си на работа? — и за да го провокира, продължи. — Разкажи ми нещо за себе си частен кабинет ли имаш или работиш в болницата? Не знам нищо за теб. Идваш, разпитваш ме за всичко и половин час по-късно сме вече в леглото. Това не ми харесва.

— Смятам, че е нормално, нали се обичаме?

— Обичаме се? Преди малко не пожела дори да ме прегърнеш. Изглежда ме обичаш по много странен начин. И така, с какво се занимаваш?

Вместо отговор Антъни я привлече към себе си и я целуна страстно.

— Отклоняваш въпроса... — успя да прошепне Бланш докато си поемаше въздух.

— Обичам те!

През ефирния ѝ халат усещаше нежната ѝ плът и уханието на някакъв великолепен парфюм. Затвори очи, желаше я. Искаше я веднага! Целуваше жадно нежната ѝ шия. Кожата и беше хладна и бяла като мрамор. Прокара пръсти през русите ѝ къдрици, после я вдигна и я отнесе в спалнята.

— Тони, вече е утро — протестираше неубедително я.

— Не ми пречи, обичам те.

Нетърпеливо развърза колана на халата ѝ. Той падна на пода и Бланш остана съвсем гола.

— Колко си красива! — Антъни коленичи пред нея и зарови лице под корема ѝ. — Само като те видя и полудявам — започна нежно да я целува. — Нямах представа колко си чаровна.

Ръцете му обгърнаха прекрасните ѝ задни полукълба. Бланш отметна глава назад и в унес затвори очи. Наслаждаваше се на ласките му, под чието въздействие тялото ѝ пламна. Отвърщаше му все по-нетърпеливо.

— Ела! — прошепна тя.

Помогна му да се съблече. Антъни притисна главата ѝ към себе си. Заобхожда с устни шията, раменете, гърба му. Когато мъчително бавно погали с език пулсиращата му от желание мъжественост, той започна тихо да стене.

— Целувай ме...

Антъни ентусиазирано се зае да изпълни молбата ѝ, като не пропусна нито сантиметър от кожата ѝ. Напрегнатото ѝ тяло потръпваше в сладостно очакване.

— Хайде, Тони!...

Той приповдигна таза ѝ и хищно нахлу в нея. Отвърна бурно на тласъците му, разтвори широко бедра. Ураганът на страстта ѝ се разрази с пълна сила. От гърлото ѝ струяха звуци на върховно блаженство, които се увенчаха с възторжен вик...

Останала без дъх Бланш се сгуши в Антъни, наслаждавайки се на неописуемото усещане, което бавно отшумяваше.

Когато след цяла вечност отново отвори очи, видя точно над себе си неговите. Беше се навел и я гледаше толкова нежно и всеотдайно.

Никога нямаше да забрави този поглед. Обичаха се и тя знаеше, че ще дойде ден, в който ще си свалят маските и всичко ще дойде на мястото си.

— Какво ще кажеш да се преместите с Бени при мен? — предложи изведнъж той. — Имам голяма къща, която очаква жена и дете.

— Кажи го още веднъж — Бланш не вярваше на ушите си. — Искаш мен и Бени? Но той не е твой син и един ден може би ще съжаляваш, че си решил така.

— Но е твой и това ми стига. Той е такова сладко момченце.

Ако се бе съмнявала някога в любовта му, сега вече нямаше никакви основания. „Ще трябва внимателно да му разкрия истината, но ми е нужно още малко време.“

— Вчера го занесох при едни роднини в Мълвил. Не знаех какво да правя. Трябваше да им го оставя, за да мога да работя...

Срамуваше се от това, че намеси и Бени в тази нелепа история.

— Роднините ми имат ферма и ще им помагам за реколтата. Вече всичко е уговорено. Върнах се само да опаковам багажа си и да подредя апартамента. Заминавам още тази вечер.

— Тази вечер? — Антъни скочи ужасен. Сграбчи я така, сякаш никога нямаше да я пусне. — Това значи, че не ще те видя повече!

— Но аз отивам само за една или две седмици, Тони — отмахна тъмните къдрици от челото му. — Бъди разумен. Ще се върна.

Бланш разсъждаваше трескаво. „Една седмица ще остана анонимна и още една ще ми е необходима, за да напиша репортажа и да обсъдим с Дейвид снимките. След това, преди да предам материалите за печат. Ще му кажа цялата истина.“ Мислено вече си представяше сцената. „Ще го покания на вечеря в «Шез Ноаз» или в «Делмонис». Той ще влезе в ресторанта, ще се огледа за мен и с труд ще ме познае в елегантното ми облекло. Пръстенът ще проблясва на ръката ми, ще нося и подходящо колие...“

Гласът му я извади от мечтите ѝ:

— Ще идвам при теб в Мълвил всяка вечер.

— Само да си посмял! — заплаши го Бланш. — Изобщо няма да имам време за теб. Всеки ден ще работя твърде много и вечер ще си лягам рано. Освен това е доста далече.

— За теб бих отишъл и накрай света.

— Не искам да идваш. Обещай ми, Антъни!
Тези думи веднага събудиха подозренията му.

— Защо? Там имаш друг мъж ли?

— Ех, пак ли започваш — стана и наметна халата си. — Престани с твоята ревност. Не издържам вече — хвърли му дрехите върху леглото. — Хайде! Не разполагам с много време. Трябва да си тръгваш.

— Но нали ще пътуваш едва довечера. Ще чакам тук и ще те изпратя до гарата. Ще пътуваш с влак, нали?

— С автобус, с влак, с кола — или изобщо няма да пътувам, — не е твоя работа — Бланш ставаше все по-невъздържана. — Искаш да ме шпионираш, а това изобщо не ми се нрави. Моля те, върви си!

Антъни започна бавно да се облича. Погледна я тъжно.

— Не те шпионирам. Обичам те и искам да ти помогна, не разбираш ли?

— Ако наистина искаш това, най-добре е да ме оставиш сама. И ми дай телефонния си номер, за да ти се обаждам от Мълвил.

— Ще се обаждаш ли? — в очите му проблесна искра надежда.

— Ще се опитам да се свързвам през деня, защото вечер ще съм много уморена.

Бланш се питаше, дали ще ѝ даде номера на болницата, с което ще се издаде, че е завеждащ отделение.

— За едно телефонно обаждане не се изискват много усилия — протестираше той, държейки ръката ѝ, като същевременно отбягваше погледа ѝ.

Чудеше се защо бе крил досега от нея длъжността си в клиниката.

Беше го направил просто по навик. Не казваше и на другите млади жени, които наблюдаваше и разпитваше за изследванията си. И то не защото искаше да скрие, а защото се занимаваше с проблемите на възпитанието за свое собствено удоволствие. Болницата „Джеферсън“ нямаше нищо общо с това. „Бланш наистина има право да узнае нещо за мен. Ще ѝ кажа къде работя, но нека първо се върне от Мълвил. Ще я покана на вечеря в «Шез Ноаз» или в «Делмонис». Замисли се за предстоящата вечер. Тя ще бъде най-красивата дама в ресторанта и аз...” Но сега друго бе по-важно.

— Със сигурност ще се върнеш, нали?

— Толкова сигурно колкото факта, че се казвам Бланш Дароуд.
Антъни вече се бе облякъл.

— Кажи ми... — започна той, но млъкна.

— Да? — Бланш го гледаше в очакване.

— Добре. Искях да те питам, дали имаш нещо общо с известната фамилия Дароуд. Глен Дароуд е сенатор, синът му — козметичен хирург, а дъщеря му заема някакъв висок пост във Вашингтон. Бях забравил, че в детската градина го отрече.

Тя измъкна изпод леглото сака си. „Трябва поне да си дам вид, че започвам да си събирам багажа.“

— Ще тръгвам... — Антъни се огледа нерешително.

— Е, да се сбогуваме тогава.

— Обичаш ли ме, Бланш?

— Разбира се, че те обичам.

— Ще ме целунеш ли за довиждане?

Усмехнатата пристъпи към него. „Да не би да си си мислел, че ще си тръгнеш, без да те целуна? Ще ми липсваш, ужасно ще ми липсваш!“

— Телефонният ти номер... — прошепна му между две целувки.

— Не забравяй да ми го запишеш.

Антъни се опита отново да я съблече, но Бланш се отдръпна енергично от него.

— Не, за днес стига!

В коридора му подаде един бележник. Той драсна набързо някакъв номер и тя установи, че е на частния му телефон.

„Вече сме квит — помисли си. — Отсега нататък се заклевам никога да не лъжа. Излиза ми твърде солено.“

IX

През следващите две седмици Бланш работеше в универсален магазин. Зареждаше щандовете с играчки, лепеше цените на розови, жълти и зелени шампоани, в почивката слушаше колежките си, които ѝ разказваха интересни истории от личния си живот. Дейвид я снимаше тайно на различните щандове. Вечер телефонираше на Антъни и му казваше, как усилено берат дългите редове домати и краставици.

— Обичаш ли ме още? — питаше той плахо.

— Обичам те, Антъни. Да не мислиш, че селският въздух и краставиците са променили чувствата ми?

След като напусна магазина два дена работи от дванадесет в полунощ до четири сутринта в една пощенска станция, където сортираше колетни пратки. Но Дейвид имаше проблеми с вмъкването си посред нощ в пощата и ѝ препоръча да работи отново денем. Не му беше приятно да жертва съня си заради нейните снимки.

Реши да се захване за последен път с някаква работа, след което щеше да има достатъчно материал за репортажите си. Беше разбрала много за грижите, желанията и нуждите на жените и си обещаваеше като политик винаги да си спомня за тях.

Оказа се най-напрегната от всичките ѝ досегашни дейности. Седеше с още двайсетина жени на поточна линия в една фабрика за юфка. Трябваше да опаковат. Собственикът бе наел нелегални емигранти от Мексико и Хаити, с които едва се разбираше и които получаваха мизерното възнаграждение от три долара и трийсет и пет цента. Обясняваха ѝ всичко със знаци.

В следобедните часове на третия ден по неизвестна причина избухна спор, който заплашително се задълбочаваше.

— Направете нещо — помоли Бланш развълнувана бригадният ръководител — мексиканец, говорещ все пак, макар и развален, английски. — Идете и успокойте жените. Опитайте се да разберете за какво спорят. Но защо се мотае и ви е толкова безразлично?

Мексиканецът я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже, че за нищо на света не би нарушил спокойствието си. Накрая се опита против волята си да усмири две жени, които се деряха с цяло гърло. Конвейерът продължаваше да си върви и юфката падаше в голям кош накрая. Бланш беше единствената, която все още седеше до лентата, а виковете ставаха все по-силни. Двете жени закрещяха истерично, а трета се добра до юфката и започна да я хвърля. Останалите я последваха.

— Престанете, престанете! — викаше Бланш, гледайки безпомощно летящата във въздуха юфка. — Успокойте се! Не се вълнувайте!

Никой не я чуваше. Бригадирът беше безнадеждно притиснат от няколко работнички. Искаше ѝ се да разбере тези жени и да им помогне, но уви. Изведнъж една от тях коленичи, започна да мята главата си насам-натам и да крещи толкова пронизително, че Бланш ужасена запуши уши.

„Като в лудница“ — помисли си. Стана смело, провря се между останалите и застана пред крещящата чужденка.

— Престани! Престани!

За няколко секунди се възцари пълна тишина.

Работничката първо се вцепени, после се ококори, а в следващия момент врхлетя върху Бланш и започна да я души.

— Помощ! — извика тя. — Помощ!

Видя паникьосания бригадир, който хвана за ръцете нападателката ѝ, после ѝ притъмня пред очите и загуби съзнание. Когато отново се свести, лежеше на една пейка. Разпозна няколко лица, надвесени над нея. Бригадирът ѝ помогна да стане.

— Болниса... Трибвъ ви ликър — успя да ѝ каже на разваления си английски. — Иляте, моли!

Поведе я внимателно към изхода, а работничките си седяха до транспортната лента и продължаваха да работят, като че ли нищо не се бе случило.

— Наистина ли трябва да отида в болница?

— Ваши врат... зелен и шин — той посочи към шията ѝ и Бланш едва тогава усети, че почти не може да преглъща.

Остави се на негово разположение.

Навън беше спряла червена линейка. Двама санитари напъхаха нея и истеричната мексиканка, която влизайки ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Едва ли ще успеем да я успокоим — обърна се един мъж към Бланш. — Ще я откараме в психиатрията. Седнете отпред до шофьора, мис, там ще е най-безопасно за вас.

Седна все още замаяна и чак след като тръгнаха, осъзна какво ѝ бе казал санитарят.

— До болницата „Джеферсън“ ли отиваме?

— Да, мис, в отделение „Неврология и психиатрия“.

„Господи, само това ми липсваше!“ — затвори примирено очи. Отива точно там, където работи Антъни. — Ако преглежда лично пациентите си, то след малко със сигурност ще се натъкна на него. А той знае, че съм в Мълвил — на „дългите редове от домати и краставици“.

Линейката спря и вече поуспокоената и апатично гледаща чужденка бе поведена заедно с Бланш към кабинета за прегледи, където ги посрещна млад лекар. Санитарят тихо му разказа какво се бе случило.

— Седнете — обърна се той към Бланш, сбогува се със санитаря и започна подробно да я разпитва.

Тя не можеше да се съсредоточи върху въпросите му, тъй като непрекъснато поглеждаше към отворената врата на кабинета.

— Вече съм добре. Няма да ви трябват личните ми данни, тъй като не искам да оставам тук, нямам нужда и от медикаменти.

— Но вратът ви е подут. Утре целият ще бъде в синини — лекарят опипа внимателно мястото.

— Ще ми мине. Ще си правя студени компреси. Мога ли да си тръгвам? — настояваше Бланш.

Стана бързо, решена веднага да се измъкне оттук.

— Не искате ли да подадете оплакване? — докторът посочи към мексиканката.

— Не, в никакъв случай. Беше недоразумение... изблик на чувства... ще я оставя на спокойствие. Чувате ли, искам да си вървя!

Не беше ѝ направил картотечна карта, следователно Антъни нямаше да узнае за краткото ѝ посещение в отделението му. Младият лекар стана и ѝ подаде ръка.

— Добре — съгласи се той неохотно. — Щом непременно искате да си ходите... Тук никого не задържахме насила, исках само да ви помогна. Слагайте си студени компреси и ми се обадете, ако болките в гърлото се засилят. Довиждане, мис Дароуд.

— Довиждане.

Бланш побърза да излезе от стаята. „Веднъж само да се махна оттук. Дано в последната секунда не се натъкна на Антъ...“ Ядец! На вратата почти се блъсна в него. Високата му едра фигура изпълваше рамката. Гледаше я изненадан и недоумяващ. Бялата престилка му стоеше отлично — това Бланш успя да отбележи за части от секундата.

— Бланш?! Какво правиш тук?

— Ами, това е объркана история. Трябва ли да ти я разказвам точно тук? — тя се взря внимателно в смаяната му физиономия. „Нападателна ли да бъда или много любезна?“

Младият лекар зад нея се изкашля, след което заобяснява на шефа си:

— Мис Дароуд се е скарала със своя колежка — мексиканката, която седи там, в ъгъла.

— Ще обясня сама на доктор Мичел.

— Професор Мичел — поправи я той. — Това е нашият главен лекар, мис — професор Мичел.

— Ела! — Антъни я дръпна и я поведе към своя кабинет. — Какво е станало? Защо си тук? И откога си в Хемънтън? Защо не знам нищо за това?

Настани я на собствения си стол, на който вече бе седяла, когато чисти работното му място.

— Работя в една фабрика — призна тя.

— Работиш тук? — той прехапа устни и сбърчи чело.

— Да, работя във фабриката за юфка.

Ядът му растеше с всяка измината секунда и Бланш трябваше да се въоръжи с търпение, защото ако и тя реагираше по същия начин, любовта им щеше да пострада сериозно. На Антъни в момента изобщо не му беше до шегите.

— Значи работиш във фабрика — повтори тихо. — И откога, ако не е тайна?

— От три дни... — Бланш сведе поглед. Отговорът ѝ го засегна дълбоко.

— Знаеш ли какво значи това? — попита хладно. — Знаеш ли какво рече току-що? Ти си лъжкиня, Бланш. Ти...

— Антъни — прекъсна го тя колебливо, — мога ли да кажа нещо в своя защита?

— Не, не може! — изкрещя й. — Ти си ме лъгала! Мислех, че ми се обаждаш от Мълвил, а ти през цялото време си била в града. Аз съм... аз съм...

Бланш предполагаше какво ще каже, но изобщо не искаше да го чуе.

— Така или иначе щеше да се разбере — поде уклончиво. — А и аз щях да ти съобща през следващите дни.

— Колко мило от твоя страна! През следващите дни! Какъв съм аз? Не можеш да си играеш с мен както поискаш. Ти си лъжкиня и безотговорна жена! Обзалагам се, че и Бени не е в Мълвил, а при някоя приятелка или приятел, за да се забавляваш без него по-спокойно. При теб за детето съществува опасност от душевно разстройство. Ще се погрижи да ти го отнемат и да го настанят там, където ще го гледат по-добре.

Бланш си помисли, че не е разбрала правилно.

— Ще направиш това?! Ти ще направиш това?! — изкрещя тя. — Ще ми отнемеш Бени? Ти си един... освен това нищо не разбираш... нищо... и не знаеш нищо за мен. Ти си един ревнивец и искаш да ми отмъстиш!

— Не си отмъщавам, но ти си подла, лъжеш и нямаш никакво чувство за отговорност. Видях как в апартамента ти непрекъснато влизат и излизат мъже, а това не е от полза за едно малко дете.

— Значи ме следиш?

Сега вече наистина се ядоса, въпреки че в дъното на душата си го разбираше. Изведнъж й хрумна нещо.

— Ще ти предложи нещо, Антъни. Вземи момчето. Да, вземи го наистина. Аз така или иначе щях да го дам. Когато нощем излизам, не знам как ще го намеря на сутринта, а когато се прибирам с приятели...

Лицето на Антъни пламна. Не искаше да вярва на ушите си.

— Чу правилно. Съгласна съм да дам Бени в детски дом. Пречи ми! А сега да сменим темата. Как се получи така, че многуоужаваният господин лъже точно както лъже „хитрата и безсърдечна майка“? Не ми отстъпваш по нищо. Би ли ми обяснил какво търсиш тук, в

болницата? Накара ме да повярвам, че не си нищо повече от обикновен психиатър, а изведнъж се оказва, че си шеф на цяло отделение — Бланш стана. Зелените ѝ очи блестяха ядно, но се опитваше да овладее гласа си.

— Ще се видим довечера. И ако искаш, можеш да вземеш детето веднага.

Не изчакала да се съвземе от вцепенението си, тя излезе и не каза дори довиждане. Антъни гледа дълго след нея, без да помръдне от мястото си.

На път за вкъщи Бланш мислеше трескаво как би могла да си отмъсти. Ядосваше я надменното му отношение към Бени и нейното положение. „Какво знае той за жените, които сами, без помощта на мъж отглеждат децата си?!“

През последните дни се бе запознала с много такива и бе разбрала, че възпитават децата си дори с повече любов, отколкото омъжените. Работеха какво ли не и получаваха почти минималното, но успяваха да ги нахранят и облекат. Недоволстваха от държавата, която слабо ги подкрепяше и не отпускаше средства за повече детски градини, страхуваха се постоянно, че ако децата им се разболеят ще загубят работата си и често бяха на предела на нервите си. Ако отиде на заведение или се срещаха с мъже, това не означаваше, че пренебрегват децата си. „Млади са, а животът е толкова труден. И те имат право малко да се позабавляват. А Антъни си въобразява, че би могъл да опознае тези жени с глупавите си изследвания — размишляваше Бланш. — Как да го накарам да не хвърчи толкова нависоко? Отношенията ни скоро ще се изяснят, затова няма какво да се притеснявам. Дори да не го виждам и да не го чувам две седмици, не би пострадала нито неговата, нито моята любов, а фактът, че се обичаме, е известен и на двама ни.“

Засмя се. Отново ѝ хрумна нещо интересно. Повика такси и отиде у брат си.

— Ван, Либи, имам нужда от вас.

Двамата седяха с близнаците в градината и докато Бени протягаше весело ръчички към леля си, Джени моментално заплака.

— Моля те — умилкваше се Бланш, навеждайки се към момиченцето. — Не можеш ли поне веднъж да ме посрещнеш весела? Какво съм ти направила?

— Джени е с характер — с гордост се намеси Ван. — Не се оставя да я надхитрят.

— Не искам да я надхитрявам, а само да я взема за няколко часа и бих се радвала, ако не пищи през цялото време.

— Искаш да вземеш Джени — учуди се Либи. — Не Бени, а нея?!

— Да, този път Джени. Между другото, утре се връщам окончателно вкъщи. Дейвид направи достатъчно снимки, а аз събрах толкова материал, че бих могла да напиша цял роман. Е, ще ми дадете ли Джени?

— Веднага ли?

— Да — Бланш погледна часовника си. — Сега е почти седем. Вечеряхте ли?

Либи кимна.

— Трябва ми само за един-два часа. После ще я върна. Колата ми в гаража ли е?

— Мисля, че ти трябва по-добре да знаеш — отвърна Ван. — Но можем да вземем моята, по-удобна е за детето.

Бланш захапа долната си устна.

— Наведе ме на една мисъл — каза тя доволно. — Свободен ли си за един-два часа да дойдеш с мен до апартамента на Дейвид докато опаковам багажа си? После ще се върнем заедно. С теб Джени няма да плаче толкова, а аз ще мога спокойно да поговоря с Тони. Трябваш ми като свидетел.

— Кой е този Тони? — попитаха в един глас Либи и Ван.

— Бъдещият ми съпруг, но той още не знае това.

Ван се засмя.

— Важното е, че щом ти знаеш, за него няма спасение. Къде се запознахте? Обичаш ли го? Как изглежда?

— Много е мил и разбира се, че го обичам. Обичам го толкова много, че само след броени минути ще се хванем за гушите.

— Бланш — каза Либи укоряващо, — имаш много странно чувство за хумор. Сигурно се шегуваш.

— Не, Либи. Ван ще ти разкаже по-късно.

Бланш стана и настоя да побързат. Антъни сигурно щеше да дойде по-рано, а тя не искаше да я чака или да се случи нещо непредвидено. Приготвиха Джени и тръгнаха.

— За какво ти е именно Джени? — полюбопитства Ван докато пътуваха.

— За да го накарам да се усъмни в собствения си разсъдък.

— Приятелят ти Тони?

— Точно така, приятелят ми Тони. За целта ми трябва вие с Джени. Слушай ме добре, Ван. Искам да те помоля за следното: ти и Джени ще стоите тихо в кухнята, без да се намесваш в разговора ни и без да се учудваш, независимо колко разгорещено спорим.

— Бланш, точно по този начин ли трябва да стане? Не те познавам от вчера. Винаги си казвала, че интелигентните хора трябва да избягват спора.

— Струва ми се, че съм се лъгала. Понякога се налага и на интелигентните хора.

— Добре, аз оставам с Джени в кухнята и после?

— По някое време ще те повикам. Ще донесеш дъщеря си, без да казваш нищо.

— Без дори да поздравя бъдещия си зет?

— Не, не точно тази вечер. Остави това за по-късно.

— Както искаш. Нося Джени, не казвам нищо и не се учудвам на нищо.

— Така. После Антъни ще смени пелените на Джени и...

— Но защо, за Бога? — прекъсна я Ван. — Можем да го свършим аз или ти.

— Не, трябва да е Антъни — това е част от плана ми. И когато Джени остане голичка, ще те попитам дали детето е момче или момиче, а ти ще ми отговориш, че е момче.

Ван гледаше сестра си и мислеше, че се е побъркала.

— Но кой ще ми повярва? Моля те, Бланш, всеки нормален човек може да направи разлика между момче и момиче!

— Обясних ти, искам Антъни да се усъмни в себе си. Ще видим дали ще успее. Ти само ще кажеш, че е момче, че това е Бени. Ван, направи ми тази услуга.

— Не ми е приятно, Бланш — той сбърчи чело. — Защо е целият този театър? Нищо не разбирам. И на всичко отгоре искаш да се

омъжиш за човека, когото трябва да излъжа? Твърдо ли си решила?

— Да!

Погледна я подозрително. Още от малка ѝ хрумваха невероятни неща, но този път жертвата бе не той, а някакъв непознат мъж. Съжаляваше този Антъни. Въобще не се надяваше, че ще успее да разубеди сестра си. Никой не можеше да я отклони от решенията ѝ.

— Обаждаш ли се на татко всяка вечер?

— Всяка вечер и всяка сутрин. Много е доволен от послушната си дъщеря.

— Има ли нещо ново около конкурента ти Робърт Лоуел?

— Не, подготвя се сериозно за изборната борба. Интересно ми е кое ще се хареса повече на избирателите: скучните му пледоарии или моите модерни концепции.

— Ти как мислиш?

— Модерните ми схващания, разбира се — отвърна без колебание.

Ван се засмя:

— Чувството ти за собствено достойнство е непоклатимо, нали?

— Да, и такова трябва да бъде. Татко ми казваше, че чувството за собствено достойнство е най-важното за един политик. И ако го загубя ще сляза завинаги от политическата сцена. Но засега нямам такива намерения. Напротив, знаеш към какво се стремя.

— Знам. Първо сенатор, после президент!

— Първо сенаторка, после президентка — поправи го Бланш.

— И ти мислиш, че някой ще се осмели да споделя с теб този напрегнат и динамичен живот?

— Не някой, а Антъни. Няма да е лесно, но вече понатрупахме опит — и дяволито добави. — Със сигурност ще има скандали, направо отсега ги подушвам.

Още отдалече видя, че Антъни е паркирал сивото си БМВ пред блока, но слизайки се направи, че не го забелязва. Взе Джени от седалката и побърза да я подаде на Ван, преди да е заплакала. Тръгнаха към входа. В ръцете на баща си Джени отново се усмихваше доволно. С Бени си приличаха като две капки вода, дори и Бланш не би ги разпознала, ако не се отнасяха по коренно различен начин към нея. Изкачиха стълбите. Тъкмо отключваше, когато чу стъпките на Антъни да отекват по коридора. Усмихна се и очите ѝ заблестяха доволно.

— Разполагайте се — каза тихо и настани брат си и племенницата си в кухнята. — Тони ще дойде всеки момент.

В същото време се позвъни.

— Ето го — смигна заговорнически и тръгна към вратата.

— Здравей — поздрави хладно. — Появи се все пак. Побърза да пристигнеш, за да продължиш да ме тормозиш.

— Бланш! — Антъни я погледна умоляващо. — Не говори така. Дойдох да ти се извиня. Забрави всичко, което ти казах. Не искам да ти отнемам Бени, не съм го искал нито секунда. Бях разочарован, ревнувах те и наговорих неща, за които после съжалявах. Ще ти се извиня. Но ти си ме лъгала и това не ти прави чест. Не си била нито секунда в Мълвил — гласът му стана по-рязък. Изведнъж изтърси: — А къде скри мъжа?

— Кой мъж? — Бланш с усилие потисна смеха си.

— Мъжът, който току-що влезе.

— А-а, значи пак ще си играем на въпроси и отговори — измърмори уклончиво и го поведе към спалнята.

— Къде го скри? — повтаряше Антъни упорито.

— Кой мъж?

— Отново ли ще ме лъжеш? Слезе от колата с риж мъж, който носеше Бени. Е, къде е?

— А, този ли? — Бланш махна с ръка. — Седи си в кухнята и гледа детето.

— Виждаш ли каква си? — започваше не на шега да се ядосва Антъни. — Ти си непоправима лъжкия. Не можеш да живееш, без да лъжеш. Това е болестно състояние. И само не ме гледай със зелените си самодивски очи толкова невинно.

— Защо викаш? Просто го бях забравила. В главата си имам съвсем други проблеми.

— Така ли?

— Да, неща, които ми каза днес. След дълги размисли стигнах до извода, че наистина имаш право. При такава лекомислена жена като мен Бени не се чувства добре. Пречи ми и искам да го дам в детски дом, а може би дори за осиновяване. Без дете ще ми е по-лесно и по-добре.

— Искаш да се отървеш от Бени? Да не си се побъркала?!

— Само следвам съвета ти. Ти твърдеше, че съм лоша майка и трябва да си призная, че наистина е така. Не е ли разумно от моя страна? Казваш, че съм побъркана. Питам се кой ли от двамата ни се е побъркал. Говориш ту така, ту иначе. Както ти изнася по-добре. Типично за един психиатър. Но в това няма нищо чудно, нали всички хора са си малко побъркани, а от непрекъснатото контактуване с пациентите... Във всеки случай, не бих се изненадала, ако страдаш от психично разстройство — например халюцинации.

— Халюцинации? Аз? Да не си откачила?

— За щастие, не. Е, какво ще стане с Бени? Ще го вземеш ли или не си дошъл заради него? — Бланш излезе в коридора и викна: — Ван, донеси ми детето.

Брат ѝ се появи, притиснал дъщеря си закрилящо към гърдите си. Не бе успял да схване, че това, за което двамата спореха, касае и тях. Щом Джени видя Антъни протегна ръце и избърбори радостно:

— Тате, тате!

Бланш се покашля и тя мигновено заплака.

— Бени разбира, че си лоша майка — продължи Антъни, гледайки Ван унищожително.

— Не му обръщай внимание — Бланш намигна скришом на брат си. — Той е побъркан, невменяем — просто психиатър!

— Достатъчно! Тръгвам си Бланш, но ще взема и Бени. Горкото детенце при теб е в сериозна опасност — и посегна към Джени.

— Имаш го. Но първо трябва да му сменя пелените, в мокрите не би се чувствал добре.

— Няма проблем — Антъни сви рамене. — Да не мислиш, че не мога да се справя сам?

Започна да съблича детето, а Бланш му подаде чиста пелена и отново смигна незабелязано на брат си.

— Какво е това?! — облещи се Антъни.

— Моля?

— Но това е... момиче!

— Момиче ли? Къде виждаш момиче? Според теб Бени е момиче? — Бланш се засмя триумфиращо. — Е, вече няма съмнение. Наистина страдаш от халюцинации — обърна се към брат си: — Кажй, Ван, това момиче ли е или момче?

— Момче... — промърмори смутено той. Ужасен, Антъни погледна първо Бланш, после Ван — накрая бебето, след което излезе толкова бързо от стаята, че едва не се спъна в стария килим на пода.

— Момиче, момиче... — мънкаше той като обезумял. Бланш закри устата си, за да не избухне в неудържим смях.

Едва когато вратата се хлопна след него, се хвърли премаляла на леглото.

— „Момиче, момиче“ — превиваше се тя, сочейки малката Джени, която Ван преобличаше. — Аз виждам момиче, а ти?

Брат ѝ не знаеше да се смее ли или да ѝ се кара. Антъни му се стори симпатичен и смяташе, че сестра му бе отишла твърде далеч.

— Е — поде Бланш, след като най-после се бе поуспокоила. — Мислиш ли, че поне сега се е усъмнил в разума си?

— Той е мил човек, сестричке, трябваше ли да постъпиш така с него?

— Да, трябваше. Днес следобед ме засегна дълбоко и исках да му докажа, че понякога нещата не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Докато слизаше по стълбите Антъни наистина се чудеше дали е добре. Поседя малко в колата, помисли и рече гласно:

— Тя е магьосница, винаги съм го знаел — запали и потегли. — Скрои ми номер, но нямам представа как го направи. Трябва наистина да е магьосница!

Няколко дена издържа без нея, после я търсеше с часове, но тя не се обаждаше. Вечер ходеше до апартамента ѝ, но отново не я намираше. Чакаше по цяла нощ пред вратата ѝ — без резултат. След две мъчителни седмици реши да попита съседите. Напоследък никой не я бе виждал. Не му се искаше да повярва, че я е загубил.

Х

— Ох, най-последно! — Бланш потупа доволно дебелата папка на масата пред себе си. — Успяхме, Дейвид! Репортажът е написан и са подбрани съответните снимки за него. Благодаря ти за помощта. Кога ще носиш всичко това за печат?

— Утре сутринта. И от края на седмицата в „Ню Джърси Дейли“ всеки ден ще излиза по една статия. Така в продължение на седем дни всичко ще бъде отпечатано. Уговорил съм се с главния редактор. Вълнуваш ли се?

— Разбира се. А и заглавието страшно ми харесва:

„Бъдеща сенаторка сред народа. Бланш Дароуд в акция.“

— Така хората ще разберат, че разчитам на техните гласове за поста сенатор.

— Кога се връщаш във Вашингтон? — Дейвид стана и пхна папката под мишница.

— В началото на другата седмица. Преди това имам да свърша още една важна работа — Бланш се усмихна загадъчно.

— Трябва да си починеш няколко дни, изглеждаш страшно изморена.

„Разбира се, че ще изглеждам изморена. През последните две седмици по цял ден пишех статиите за вестника, а нощем мислех за Антъни и почти не мигвах.“

— Всичко с времето си, Дейвид. Тръгваш ли вече? Предполагах, че ще пожелаеш да се видиш с татко. Той се връща вкъщи за уикенда. Вашингтон пак му е скъсал нервите.

— Нямам време, Бланш. Но искам да ти кажа, без да ми се сърдиш, че вие с баща ти малко прекалявате. Многото политика е нездравословна. Имате нужда от разнообразие и промяна. Защо не

дойдете довечера на бала? Имам две безплатни покани, които са ми в повече.

— Какъв бал? — полюбопитства Бланш.

— Балът на лекарите — обществена изява номер едно за годината. Баща ти непременно трябва да дойде. Опитай се да го придумаш. За тебе това не представлява никаква трудност. Сенатор Дароуд е известна личност в Хемънтън и организаторите ще се почувстват поласкани от неговото посещение.

— Бал на лекарите — повтори тя замислена, без изобщо да слуша какво ѝ говори Дейвид.

— Я ми кажи — продължи той, — да не сте скарани с Ван? Брат ти си шие нов костюм специално за бала, а дамите обикалят от седмици бутиците във Филадельфия, за да си купят колкото се може по-елегантни и по-секси тоалети.

— Много добре си информиран — засмя се Бланш.

— Разбира се, един добър журналист трябва всичко да знае.

— А аз нямах и представа за този бал. Ван може и да ми е споменава, но бях толкова заета с репортажа. Сигурен ли си, че е именно на лекарите?

Сърцето ѝ заби учестено. „Дали Антъни ще отиде?“

— Щом ти казвам, значи е така. Е, ще дойдеш ли?

— Да. Благодаря ти за поканата, Дейвид. Ти си безценен приятел. Ще говоря и с татко. Ще дойдем всички, цялото семейство.

— Искаш ли да ви взема с баща ти между осем и девет?

— Може, и без това минаваш оттук.

Къщата на Дейвид бе на няколко пресечки от тяхната вила.

Бланш се сбогува нетърпеливо с него и с бързи крачки се качи в стаята си. Отвори припряно гардероба.

— Това вече е старомодно, тази е много тясна, това много широко, другата прекалено тъмна — мърмореше си тихо, като същевременно изваждаше роклите една след друга и ги хвърляше недоволно встрани. Накрая се ядоса и тропна с крак. — В крайна сметка, оказва се, че нямам нищо подходящо за случая. Как не съм разбрала малко по-рано. Вече е твърде късно да си купувам нещо ново.

Хвана се за главата и се хвърли на леглото, но в следващия миг скочи бързо и изхвъркна от стаята. Сети се за шкафа в края на

коридора, в който стояха балните ѝ одежди от последните години. Почти ги беше забравила, но след като ги разгъна въздъхна облекчено.

— Е, вече е друго — установи със задоволство. — Как ли бих изглеждала с това... или с това...

— Има ли някой вкъщи? — чу се глас.

— Татко? — Бланш се надвеси над парапета с красива дърворезба. — Здравей! Аз съм горе. Извинявай, че не слизам, но съм страшно заета. Кажи на Мери да сложи чай и да приготви нещо за ядене.

— Ще ходиш на бал ли? — учуди се Глен Дароуд.

— Да, ти също, татко. И в никакъв случай не ми отказвай. Разчитам на теб. Това е много важно за мен.

Сенатор Дароуд нямаше никакво желание за подобни „мероприятия“, но и никога не би могъл да откаже нещо на дъщеря си.

— Щом трябва — въздъхна той. — Кога и къде ще се състои този „важен“ бал?

— От осем часа, в общинската зала. Всички важни балове се провеждат там, мисля, че и този на лекарите също.

— А-а, днес бил балът на лекарите? Ван и Либи ще ходят ли?

— Сигурно. Дейвид ще ни вземе след осем с колата си. Извинявай, татко, но наистина бързам.

— В пет вече си започнала да се обличаш? — учуди се Глен Дароуд, но дъщеря му вече не го чуваше.

Тя ровеше из дрехите, за да избере най-хубавото за предстоящата си среща с Антъни. Баща ѝ се върна от библиотеката и поклати глава. Някои неща наистина не разбираше. Дъщеря му бе млада, красива и не твърде суетна. „Защо ѝ трябва три часа да се приготви за някакъв си местен бал? Все пак не е от най-прочутите във Вашингтон? Дори на Пепеляшка ѝ е било необходимо по-малко време, за да се превърне в принцеса!“

През това време Бланш бе занесла няколко рокли в стаята си и се опитваше да реши коя да облече. Взимаше ги една по една, слагаше ги пред себе си, оглеждаше се критично в огледалото и накрая ги захвърляше с недоволна въздишка на стола. Останаха две — в морскозелено и мастиленосиньо. Окончателно трябваше да се спре на една от тях. Гледаше ги колебливо. Морскозелената бе от тежко падаща тафта, с тясно бюстие и къса разкроена пола. В нея изглеждаше по-

нежна и по-млада. Мاستиленосинята пък беше от фина коприна, вталена, дълга до глезените и много елегантна. Бланш обичаше да я облича миналата зима във Вашингтон за театрални премиери и обираше с нея доста комплименти. За бала обаче не бе подходяща. Беше твърде тясна за танц, а ѝ се искаше да танцува цялата нощ. Надяваше се Антъни да ѝ е добър партньор.

След дълго умуване избра морскозелената, която подчертаваше цвета на очите ѝ, а освен това имаше високи обувки в същия цвят. Щом реши проблема с облеклото, си позволи да се повърти още малко пред огледалото пробваше как ще ѝ стоят бижутата — скъпият диамантен пръстен и колието към него. Чудеше се каква прическа да си направи. След като бе обмислила всичко, влезе триумфираща в банята. През тридесетте минути във ваната си представяше смаяната физиономия на Антъни, когато я видеше. Надяваше се да дойде и то сам. „Ами ако е с дама? — Бланш прехапа устни. — О, не! За това ще мисля най-накрая.“

Изми косата си, изсуши я и я разреса докато бухна на едри вълни, разстилащи се върху раменете и гърба ѝ. Цветът и хармонираше чудесно с яркозелената рокля и с порцелановия тен на кожата ѝ. Остана доволна от вида си. Сложи си бижутата.

— Сега парфюм, малко туш, руж и нежно червило — мърмореше си, — и съм готова. Тони няма да ме познае — досега ме е виждал само в джинси и без никакъв грим.

Малко преди осем слизаше по стълбите. Баща ѝ седеше долу в тъмен смокинг и я гледаше слисан.

— Ако спечелиш изборите ще бъдеш най-младата сенаторка на САЩ — усмихна се той, — а освен това най-красивата жена в цял Вашингтон. Гордея се с теб, Бланш.

— Благодаря, татко.

— Сияеш както едно време — като малко момиченце на Коледа. Има ли някаква причина? Отиваме на обикновен, незначителен градски бал. Искаш да омаеш цялата зала или някой конкретен човек?

— Конкретен мъж, татко, а и мисля, че вече съм го омаяла. Довечера ще го спечеля окончателно. Няма да има никакъв шанс да ми се изплъзне. А и не би и опитал.

— Би трябвало да е най-големият глупак в Хемънтън. Няма ли да ми кажеш кой е щастливецът?

— След час, татко. Дотогава ще трябва да почакаш — Бланш го прегърна нежно. — Но съм сигурна, че ще ти хареса.

— Щом на теб ти харесва, ще го харесам и аз. Знам, че имаш добър вкус, скъпа.

Скоро Дейвид дойде да ги вземе и щом видя Бланш, подсвирна възхитен.

— Не ми се сърди — каза той, усмихвайки се, — но действаш много възбуждащо. Цял Хемънтън ще бъде в краката ти, а само един е успял да спечели сърцето ти.

— Позна — отвърна тя доволно и го погледна изпитателно в едно от кристалните огледала.

— Мога ли да попитам кой е късметлията?

— Не, засега не. Но ще разбереш още тази вечер.

— Изненадваш ме, Бланш. Винаги съм мислел, че си имунизирана срещу мъжкия чар и се интересуваш само от политика.

— Имунизирана съм, но не и срещу един.

Дейвид се засмя, хвана я под ръка и заедно с Глен Дароуд излязоха.

— Какво става с Ван и Либи? Със собствената си кола ли ще ходят?

— Да, така се разбрахме. Ще се срещнем във вестибюла на залата. Ван е уведомил за идването ви организационния комитет — обърна се Дейвид към сенатора, — и като почетен гост ще ви посрещнат с приветствена музика.

Бланш се подсмихна.

— Автентичният Хемънтън. После всички ще станат на крака и ще ръкопляскаат.

— И ти ще намажеш от това — пророкуваше Дейвид. — Все пак си дъщеря на сенатор, а и самата вече си известна личност. Пък и нали ще влезете заедно.

— Така ли? Толкова показно?

— Да. С това ще трябва да свикнеш за в бъдеще. Сигурно вече често ти се привиждат такива сцени.

Повечето от гостите вече бяха заели местата си, когато тримата пристигнаха. Заедно с баща си, Бланш очакваше уговорения знак.

Дейвид непрекъснато се въртеше около тях и снимаше.

— Сега — прошепна тя развълнувано. — Махат ни татко. Е, напред в борбата.

Капелата засвири туш. Хванала баща си под ръка Бланш пристъпи в залата, но още с първата крачка замръзна на мястото си. Зад гърба си чу до болка познат глас. Намираше се тук именно заради този глас и заради мъжа, на когото той принадлежеше.

— Извинявайте — чу да казва Антъни на гардеробиерката. — Надявам се, че не идвам твърде късно.

— Татко, моля те продължи сам — прошепна Бланш. — Не мога да дойда с теб, имам неотложна работа. Умолявам те!

Бързо се обърна и, докато баща ѝ недоумяващ я гледаше, тя вече беше навън. На по-малко от пет метра точно пред гардероба стоеше Антъни. „Или не е той?“ Мъжът, който подаваше палтото си, изглеждаше толкова по-различен от този Антъни, когото познаваше. Имаше бледо и уморено лице, тъмни кръгове под очите. „Но гласът... неговият глас, не бих могла да го сбъркам...“

— Антъни? — направи колеблива крачка. Той се обърна и я погледна втренчено.

— Бланш?!

Докато двамата стояха безмълвни един срещу друг Дейвид бе успял да се промъкне незабелязано зад тях приятелски потупа Антъни по рамото.

— Не сме ли се срещали някъде? — попита, оглеждайки го любопитно. — Не казвайте, че не сме. Не знам къде, но съм сигурен, че съм ви виждал. Помня физиономии. Името ми е Дейвид Бауман, а младата дама е Бланш Дароуд — дъщеря на известния сенатор Глен Дароуд.

Антъни съзерцаваше безмълвно красавицата до него. Казваше се Бланш, имаше нейния глас, нейната коса и нейните дълбоки зелени очи. Но бе невъзможно да е тя. Тази Бланш, която познаваше бе обикновена млада жена, тя не можеше да си позволи толкова скъпи бижута и такова елегантно облекло.

Бланш гледаше не по-малко учудена едрия мъж пред себе си — широкоплещест и с уморено лице. Имаше гласа на Антъни, неговите тъмни очи, но елегантният вечерен костюм му висеше като чувал, а лицето му бе много слабо и бледо.

— Антъни? — повтори тя тихо.

— Бланш? — не вярваше той.

— Познавате ли се? — Дейвид се засмя. — Тогава защо се опитвам да ви запозная?

— Да, познаваме се, Дейвид. Моля те, остави ни за миг сами.

Бланш протегна ръце и го прегърна.

— Аз съм наистина. Не се ли радваш, че ме виждаш отново?

— Аз... аз не разбирам нищо — мънкаше Антъни объркан.

— Няма значение, мили, веднага ще ти обясня. Радвам се, че си тук. За момент не можах да те позная. Какво се е случило? Толкова си блед и слаб. Да не си болен?

— Влюбих се в една жена, която грубо ме отблъсна, това е — отговори горчиво.

— Би ли могъл да я извиниш? Тя те обича и няма никога повече да те изостави.

— Тя беше дръзка и сладка, хитра и бедна. Нейното изчезване разби сърцето ми.

— Антъни, Антъни, сърцата не могат да се разбиват, знаеш го като лекар по-добре от мен. Целуни ме, за да ме познаеш отново и за да се уверя, че ми прощаваш.

Стоеше толкова близо до него, че той трябваше само да се наведе. Но не го стори...

— Трябваше да ти изиграя целия този театър и ще ти обясня защо, но първо ме целуни.

— Тази Бланш, която познавам, е магьосница — каза Антъни бавно и тъжно. — Тя омагьосва и го нрави с удоволствие. Превръща малки момченца в момиченца...

— И бедни жени в богати — прекъсна го Бланш, — а ако не ме целунеш веднага, ще те превърна в грозна жаба! Моля те, Антъни, прости ми, всичко ще ти обясня.

Най-после я привлече към себе си и я целуна — първо колебливо, после толкова страстно, че тя едва успяваше да си поеме въздух.

— Е, позна ли ме? — усмихна му се.

— А, ти, позна ли ме? — запита на свой ред Антъни. — И кога ще ми обясниш, защо бе тази комедия и коя си всъщност?

— Винаги, когато имаш време. Но ще продължи доста дълго.

— Сега! — отсече Антъни.

Отиде до гардероба и поиска палтото си.

— Ще си ходиш ли вече, Бланш? — разочарован извика Дейвид като видя, че Антъни я поведе към изхода. — Не можеш да постъпиш така с баща си, а и с нас също.

— Трябва спешно да поправа нещо, което не търпи отлагане. Татко ще ме разбере. Моля те, извини ме пред него.

— Първо искам да ми кажеш как превърна Бени в момиче — не се стърпя Антъни, когато най-после седнаха в колата му.

Бланш, отпуснала глава на рамото му, се гушеше в него.

— Бени и Джени са близнаци.

— Трябваше сам да се сетя!

— Сега какво искаш да знаеш?

— Обичаш ли ме още?

— Обичам те, винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Това стига ли ти?

— Да, всъщност и при мен е така — призна той. — Ти наистина ли си дъщеря на сенатора Глен Дароуд? За какво беше цялата игра досега?

— Това ще ти обясня вкъщи. Впрочем, къде живееш? Караш в посока към дома ми.

— На „Бери стрийт“.

— Но ти си бил само на три преки! — изненада се Бланш. — Как не сме се срещали по-рано?

Но повече не можа да мисли по този въпрос, тъй като Антъни затвори устата ѝ с целувка.

— Сега кой се грижи за Бени?

— Бавачката му, докато Ван и Либи се върнат от бала.

— Кой са Ван и Либи?

— Родителите на Бени и на Джени.

— Те не са твои деца? — удиви се Антъни за пореден път.

— Не, те са част от историята, която след малко ще чуеш.

Четири месеца по-късно в болницата „Джеферсън“, двадесетина лекари бяха наобиколили гордия Антъни и вдигаха в надпревара тостове в негова чест.

— За съпругата ти и за нашата нова сенаторка Бланш Мичел-Дароуд — сърдечни благопожелания!

— Да, за най-красивата сенаторка в Америка, на здраве, приятелю!

— За теб, Антъни и за чаровната ти съпруга! Във Вашингтон ли ще се местите или ще останете тук?

Той огледа колегите си.

— Този въпрос ще обсъдим с моята сенаторка — отговори усмихнат. — И обсъждането може да продължи доста време, защото се виждаме твърде рядко, а като се видим... е, предполагам, че се досещате. Женени сме едва от шест седмици и имаме по-важна „работа“.

— Тогава за бъдещото поколение! — извика някой. — Може би един ден в рода Дароуд ще има трима сенатори.

— Само не го казвайте пред жена ми. Тя е сенаторка, а не сенатор! Държи особено на това и не я дразнете, защото е много темпераментна!

Загадъчно усмихнат, Антъни си спомни последната си нощ с нея. „Да, наистина е много темпераментна — във всяко едно отношение!“

Издание:

Лайза Хел. Днес не ми е до любов

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-180-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.